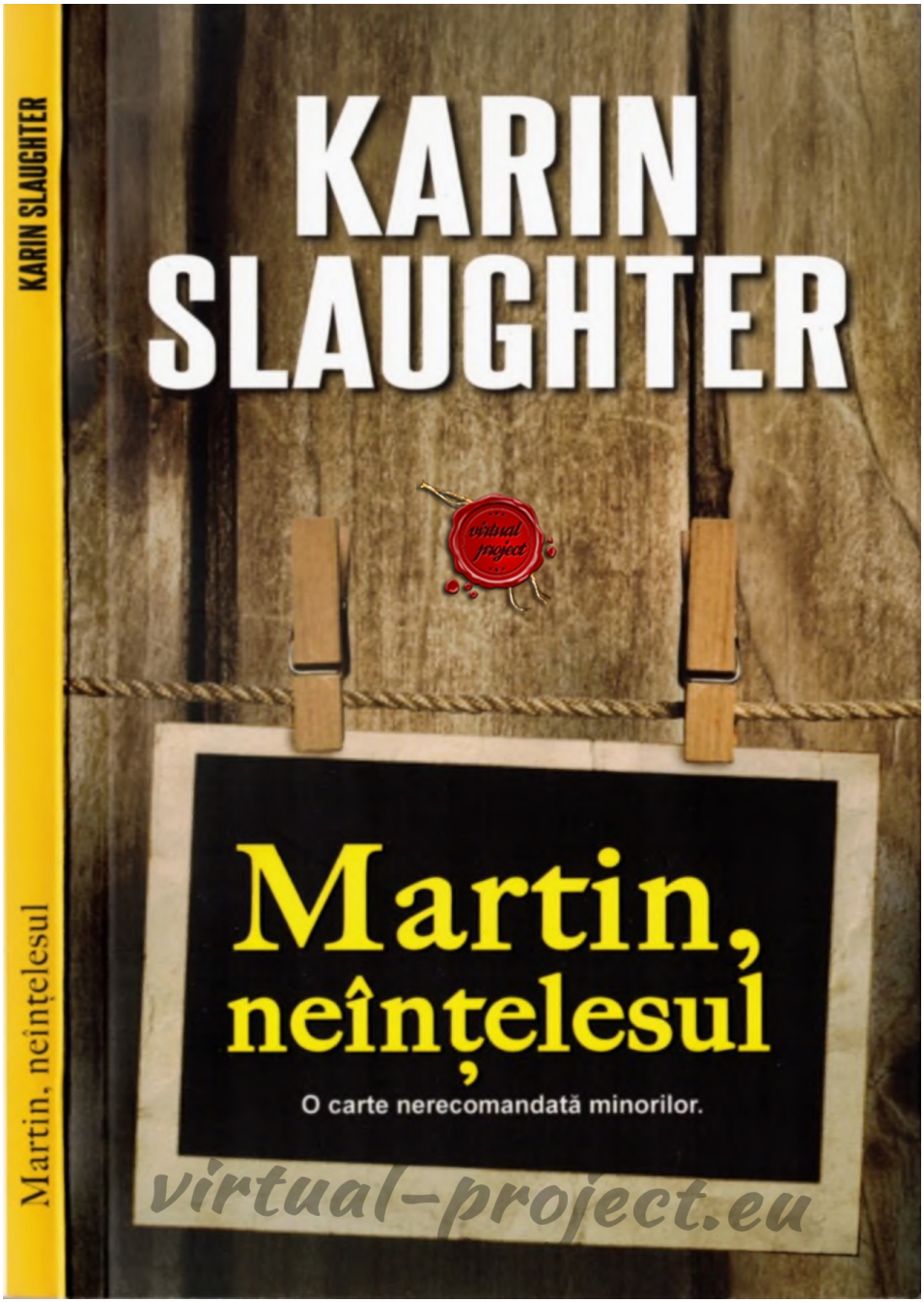
KARIN SLAUGHTER
KARIN SLAUGHTER
virtual project
Martin, neînțelesul
O carte nerecomandată minorilor.
virtual-project.eu
Martin, neînțelesul

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SLAUGHTER, KARIN
Martin, neînțelesul / Karin Slaughter; trad.: Mihaela Sipoș. – București: Hardcover & Paperback, 2011
ISBN 978-606-92919-3-1
I. Sipoș, Mihaela (trad.)
821.111(73)-32 = 135.1

Karin Slaughter
MARTIN MISUNDERSTOOD
2008 by Karin Slaughter

Foto copertă: ULKASTUDIO/Shutterstock.com

Editori; Luiza Grigorescu, Răzvan Grigorescu
Traducător: Mihaela Sipoș
Redactor: Daniel Voicea
Tipărit în România

Editura
HARDCOVER
&
PAPERBACK

Karin Slaughter

Martin, neînțelesul

HARDCOVER
&.
PAPERBACK
– 2011 –

INTRODUCERE

Despre Martin, sau cum a devenit Martin, fără să știe, o persoană interesantă

Martin Reed a decis, cu multă vreme în urmă, că nu s-a născut în corpul potrivit. Deseori, se întreba ce soartă ar fi avut dacă acea masă amorfă care se holba la el din prima lui fotografie făcută la maternitate ar fi dat dovadă de vreun pic de potențial. Dar nu, era evident că n-a fost să fie. Fotografia bebelușului Martin, zbătându-se prin aer ca o focă umflată, umed, cu buzele roz depărtate, cu bărbia atârnându-i încă de pe atunci, și – probabil cel mai rău dintre toate – cuvintele „îngerașul mamei" care tronau deasupra capului său chel, cenușiu, îl vor bântui pentru tot restul vieții.

Nu e vorba că Martin era un visător. Nu se gândea, de exemplu, că fața lui George Clooney trebuia să fie a lui. Și nici când vedea fizicul lui Brad Pitt nu spunea pe un ton amar: „Cum ar fi fost dacă…" S-ar fi simțit bine cu corpul unui om obișnuit, care, după multitudinea orelor petrecute exersând după metoda Total Gym a lui Chuck Norris, ar fi căpătat cât de cât un tonus muscular în loc de o redistribuire spre părțile laterale a celulitei. S-ar fi mulțumit chiar și cu fizicul lui Will Ferrell. Crudul adevăr era că fizicul lui Martin semăna cu cel pe care-l avea Jodie Foster în timpul anilor petrecuți la Yale. Adăugați la asta bărbia-i subțire, nasul acvilin și umerii aduși, în forma literei C, și motivul neplăcerilor lui (și de aici a nenumăratelor întâlniri pe neve) devine dureros de neplăcut.

Viața lui era la fel de patetică precum te-ai fi așteptat de la fratele geamăn mai puțin atrăgător al lui Jodie Foster. Lucrase pe postul de contabil-șef la Southern Toilet Supply în ultimii șaisprezece ani, astfel că se resemnase oarecum să-și ducă viața în micuțul orășel din Georgia, unde se **născuse.** Bătăușii cu care fusese coleg în liceu deveniseră ticăloșii cu care lucra. Liderul majoretelor continua să-l disprețuiască, dar

de această dată din spatele unui birou, și nu din spatele pompoanelor sale. Norton Shaw, rivalul său din Echipa de Geometrie, fusese promovat astfel că acum era superiorul său direct. Chiar și paznicul era același care umbla pe coridoarele Liceului Tucker; fusese dat afară pentru că o urmărise pe una dintre doamnele de la cantină, o crimă care, aparent nu-i deranja pe cei de la Southern Toilet Supply.

La prima vedere, viața lui Martin nu se schimbase prea mult după ce terminase liceul. Dar pentru Martin, rareori viața a ieșit din tipare. A se împotrivi normalității fusese scopul său în viață. Era un tip de înălțime medie, inteligență medie, greutate medie – atunci de ce era atât de ostentativ sub medie? Din fericire, avea alte atuuri; o slujbă stabilă; o Toyota Camry pentru care aproape terminase de plătit; cunoștințe complexe despre industria furnizării de produse de curățenie.

Trebuie să spunem că, de-a lungul vieții lui, Martin a tot încercat să facă schimbări. Cititor pasionat, a căutat ajutor mai întâi în cărți. Citise *Supă de pui* pentru fiecare tip de suflet. *Puterea gândirii pozitive* l-a deprimat profund. Spre groaza lui, a descoperit că avea mai multe **în comun** cu oamenii de pe Venus decât cu cei de pe Marte. *Secretul* a apărut în perioada în care a avut parte de o serie de accidente: conjunctivită, un accident pe o scară rulantă stricată, iar cineva îi zgâriase cuvântul „pizdă” pe mașină. Martin se cuibărise cu cartea lui, o compresă fierbinte peste un ochi și în curând descoperi că era numai vina sa.

Mama lui Martin era la fel de nemulțumită de fiul său – sau poate chiar mai mult. Deseori, îl privea peste masă, la micul dejun, (bineînțeles că încă locuia cu mama lui) și făcea diferite afirmații despre defectele acestuia.

— Doamne Sfinte, cred că ți-a căzut mai mult păr noaptea trecută. Doamne, ar trebui să vezi cum ți se răsfrâng șuncile peste curea. Știi, există femei pe care le poți plăti ca să-ți țină companie.

Evelyn Reed, la prima vedere, era genul de bătrânică simpatică. Asta doar până-n clipa în care deschidea gura. Ca și Martin, era mereu lăsată pe dinafară, era genul de persoană

care nu își face prieteni cu ușurință. Spre deosebire de Martin, presupunea că de vină erau ceilalți, și că un asemenea comportament nu era rezultatul direct al personalității sale respingătoare. **Majoritatea zilelor,** era de părere că ea era un gen de spiriduș îngrozitor care nu-i permitea să pătrundă într-o viață nouă, mai captivantă. În alte zile, era mai mărinimos și spunea că era doar o femeie bătrână care, spera el, va muri curând pentru ca fiul să poată duce o viață nouă, captivantă.

Multe dintre visele recurente din mintea lui Martin aveau un final fericit, cu mama lui transformându-se într-o ființă eterică. În timp ce mesteca șunca de curcan sau își bea sucul de prune, Martin își imagina că este un personaj dintr-o carte; un fel de comedie neagră, cu multe accente criminale. *Istorii de caz,* dar fără finalul fericit. **Cuvintele lui sunt redate cu linie de dialog. Gândurile sunt scrise cu litere italice.**

— Mamă, vrei te rog să-mi dai cuțitul pentru unt? *Ești drăguță să ți-l înfigi în piept mai întâi*?

Evie Reed a fost o femeie atractivă până la un anumit moment, care, surprinzător, a rămas fără dovezi palpabile. Nu existau poze care să fi surprins această mare frumusețe, niciun martor care să-i confirme afirmațiile. Trebuia să fii extrem de credul, văzând-o acum, cu părul său grizonant împletit cu atenție și o aluniță imensă în mijlocul frunții, care te ducea cu gândul la expresia „glob ocular păros". Se presupunea că ascultătorul trebuia să creadă majoritatea afirmațiilor pe care le făcea mama lui, fără să aibă nevoie de vreo dovadă, de parcă femeia care fuma țigară după țigară, deșirată, cu gura spurcată, care stătea cu picioarele sale fusiforme strâns încrucișate în timp ce citea ziarul, rivalizase la un moment dat cu Jean Harlow. Ea era „Misiunea îndeplinită" a timpului ei.

— Uite ce e, Martin. Evie mută țigara în colțul gurii. Se legăna în timp ce vorbea, și o dâră fină de fum se ridica din nara sa dreaptă, înnegrită. Eram al naibii de minunată pe vremea mea.

— Sunt convins de asta. *Când spui „vremea", te referi la mezozoic*.

Adulmecă aerul, de parcă simțul mirosului nu i-ar fi fost

afectat de cei patruzeci de ani de fumat țigări Kool Lights.

— N-ai băut, nu-i așa?

Trase aer în piept și expiră încet, înainte de a răspunde.

— Nu, mamă, nu am băut.

Se arătă dezamăgită, așa cum el se aștepta ca ea să fie. Pentru că **fusese dată afară** din grupul de la biserică deoarece fusese cauza unei rupturi în cadrul Asociației Voluntarelor în Spitale, („De parcă rahatu' lor nu miroase") începuse în ultima vreme să citească cu atenție anunțurile în speranța că va găsi un nou grup căruia să i se alăture. Abia aștepta ca Martin să aibă o boală teribilă care să-l facă dependent de o anumită substanță – ilegală sau nu – care să aibă un grup de suport, de preferat în apropiere, căci ea nu avea voie să conducă noaptea. Începuse să lase diferite substanțe pe dulapul din bucătărie, ca și cum ar fi vrut să-l tenteze.

— Uite aici, spuse ea, arătându-i un anunț. E o întâlnire PFLAG pe Bulevardul Lawrenceville.

Îl privi peste ziar, cu sprâncenele ridicate, așteptând un răspuns.

Martin simți cum sufletul său se ofilește, la fel ca un ambalaj biodegradabil de arahide într-o băltoacă. PFLAG era un grup de suport pentru prietenii și părinții homosexualilor și lesbienelor.

— Spune aici că se servesc aperitive. Ochii ei începură să sclipească. Crezi că asta înseamnă și gustări? Chicoti, la acest gând. Pun pariu cu tine că au și pișcoturi.

Martin scoase la iveală din adâncurile lui un strop de demnitate.

— Nu sunt homosexual, mamă.

Ea îl privi intens, ca pentru a-l provoca.

— Nu.

Lovi cu mâna o cută a ziarului.

— Foarte bine, spuse ea pe un ton sarcastic. Ce contează? Nu te-ai mai culcat cu nimeni în ultimii zece ani.

Martin își întinse pe goffă un strat subțire de margarină care reduce colesterolul. Stătea pe ea ca o loțiune pe un cadavru.

Pentru cineva care nu cunoștea viața privată a lui Martin (și cu toată sinceritatea, pentru Evie, aceasta însemna toată lumea), faptul că știa cum stătea loțiunea pe un cadavru ar fi părut un detaliu ciudat, care avea nevoie de explicații suplimentare. Dar Martin întârziase la muncă, și în plus nu îi plăcea să se gândească la tatăl său deoarece asta îl făcea să-și pună întrebări de tipul „ce-ar fi fost dacă…", întrebări care-l băgau imediat în ceață.

Ce-ar fi fost dacă tatăl său ar fi fost primprejur în timpul anilor de formare ai lui Martin pentru a-l scăpa de povara hărțuirilor lui Evie?

Ce-ar fi fost dacă tatăl său ar fi fost acolo, să vorbească cu Martin despre adolescență, în loc ca Evie să îi arunce o sticlă de loțiune Vaseline Intensive Care și să-i spună să nu păteze canapeaua cu ea?

Ce-ar fi fost dacă moartea tatălui său ar fi fost doar un accident?

Martin se gândea la aceste trei lucruri în timp ce își luă servieta și cheile mașinii de pe masă. Își verifică cravata în oglindă, îndreptându-și nodul, în timp ce încerca să nu bage în seamă felul în care-i atârna bărbia. Nu rezistă tentației, astfel că verifică peste umăr pentru a fi sigur că Evie era tot în bucătărie, înainte de a trage spre înapoi pielea pe ambele părți, spre urechi, pentru a o face să se muleze pe osul maxilarului. Se studie, văzu că bărbia ca de curcan dispăruse, și se întrebă dacă va reuși cineva vreodată să-i ignore defectele și să-l vadă pe adevăratul Martin – sufletul blând, iubitorul de cărți, contabilul cu o precizie uimitoare, care are un talent neobișnuit pentru explicarea datelor statistice.

— Tot aici ești? mugi mama lui.

Încă respiri?

— Plec acum, răspunse Martin, lăsându-și pielea liberă și privind-o cum se reașază într-o formă care amintea de gușa unui pescăruș. Umblă în dulap după o jachetă, încercând să găsească una care să nu miroasă a mama lui – un amestec de țigări și de parfum White Diamonds cu o nuanță de brânză fermentată. O ridică pe fiecare în dreptul nasului ca să le

miroasă și alese jacheta cea mai puțin deranjantă. În timp ce se încheia la nasturi, Martin își studie profilul în oglindă.

Nu fusese tocmai sincer când susținuse că poftea la alura lui George Clooney. Nu putea avea șarmul sau harul acestuia, dar cu ajutorul magiei unei operații estetice, reușise să-și modifice nasul. Cu trei ani în urmă, Martin se ocupase de acesta, având în plan și o operație la bărbie. Rinoplastia a fost reușită; cu toate acestea, reacția pe care a stârnit-o la serviciu a fost cumplită. Foștii colegi de școală ai lui Martin crescuseră cu nasul său. Nu degeaba fusese strigat „Cioc" întreaga lui viață. Faptul că respectivul cioc nu mai era la locul lui nu făcea decât ca această poreclă să fie **și mai** potrivită. Sarcasmul se înrăutățise după ce își scosese bandajele și, deși susținuse că fusese o operație pentru a corecta deviația de sept, nimeni nu-l crezuse. Operația bărbiei părea o invitație la mai multe astfel de tachinări.

Dar Martin ar fi întârziat la muncă dacă ar fi stat să numere multiplele batjocuri de care avusese parte în viața lui.

Încuie ușa din față cu cheia și coborî scările verandei. Mașina sa Camry era parcată lângă cutia poștală. Cuvântul vulgar zgâriat pe portiera din dreapta strălucea în roua dimineții. Asigurătorul spusese că va dura mult întocmirea hârțogăriei pentru repararea vopselei. Ben Sabatini, mecanicul, fusese unul dintre cei care-l chinuiseră cel mai mult pe Martin în liceu. Martin trăia cu impresia că omul întârzia **cu bună știință.**

Actul de vandalism avusese loc săptămâna trecută. Martin plecase de acasă, cam la fel ca în această dimineață, și își găsise mașina pângărită. Râsul lui Evie încă îi răsuna în urechi în timp ce se gândea la acest incident.

Polițistul care luase declarația afirmase:

— Evident, asta a făcut-o cineva care vă cunoaște.

Martin mută servieta în cealaltă mână și păși pe alee. O ploaie ușoară începu să cadă, gâdilându-l pe vârful nasului. Privi florile din grădină – ciudat, dar Evie se pricepea la grădinărit. Pajiștea din față era **mărginită** de tot felul de **flori** exotice. Înainte de a fi dată afară de la clubul de grădinărit,

Evie fusese medaliată pentru bujorii săi colorați.

Martin folosi cheia ca să deschidă manual mașina lui Camry (citise undeva că folosirea telecomenzii pentru a descuia ușa duce la cancer testicular) și aruncă servieta pe bancheta din spate. Intrase pe jumătate înăuntru, când observă că era ceva în neregulă la botul mașinii. Încet, **ocoli** mașina **și văzu** că bara de protecție fusese pur și simplu smulsă.

— La naiba, mormăi.

Aruncă o privire spre casă și văzu draperia de la camera din față mișcându-se. Pe neașteptate, râsul lui Evie îi umplu urechile.

— Desigur că a făcut-o cineva care-l cunoaște, îi spusese ea polițistului care luase declarația.

— Ați văzut vreodată în viața dumneavoastră un fătălău mai mare?

Nu se simțea în stare să mai facă față unui alt raport umilitor întocmit de poliție și Ben Sabatini renunțase să-i mai răspundă la telefoanele despre „păsărică”. Nu avea niciun motiv să creadă că de data asta va fi altfel. Cu ambele mâini, Martin trase de bară, îndoind înainte și înapoi bucata de plastic care atârna până când aceasta se rupse. Nu observă sângele de pe mâinile lui până când nu puse bara ruptă în portbagaj. Linii subțiri, aproape ca tăieturile făcute de o foaie de hârtie, se intersectau pe palmele lui. Martin scoase batista din buzunar și se șterse pe mâini. Nu trebuia să se uite spre casă pentru a ști că mama lui îl privea.

Dacă n-ar fi citit Tom Clancy la scurtă vreme după ce recitise *Viziune fatală,* sângele de pe mâinile lui Martin i-ar fi adus aminte faptul că Jeffrey MacDonald, personajul acelui roman polițist clasic, fusese condamnat pentru masacrarea întregii lui familii din cauza faptului că sângele său fusese găsit la locul crimei. În schimb, mintea îi era plină cu imagini ale eroului lui Clancy, Jack Ryan asasinându-l pe bețivul care se izbise de bara de protecție a mașinii sale.

Privind peste umăr în căutare de „voyeuri”. Martin deschise ușa și urcă în mașină.

CAPITOLUL 1

Facem cunoștință cu colegii de serviciu ai lui Martin, sau Iadul

Compania la care lucra Martin de o viață, Southern Toilet Supply, a pornit ca o afacere de familie, cu aproape șaizeci de ani în urmă. De-a lungul timpului, complexul Southern s-a extins de la o singură clădire metalică la o fabrică mare, modernă. Spre sfârșitul anilor ’90, o companie nemțească a cumpărat fabrica. Spreckels Reinigungsmittel und Papier era de asemenea o companie deținută de o familie, deși se purtau cu noua lor familie la fel cum se purta Evie cu Martin. Asta înseamnă că au dat afară jumătate dintre angajați a doua zi după ce au semnat documentele. Rareori au venit nemții acolo în persoană, dar îi trimiteau zilnic misive lui Norton Shaw, prin care cereau, într-o engleză stricată, rezultate mai bune.

— De ce nu pot crește vânzările la 2.300?

Trebuie să spunem că rolele industriale de hârtie de toaletă nu erau greu de vândut, dar Standardele lui Southern Superroll 2.300 nu erau aceleași ca la Scott 500 sau ca la standardul în materie de necesar pentru toalete publice, Georgia Pacific 2-92. Cei care foloseau 2.300 deseori reclamau că acestea se rupeau la prima ștergere, urmate de distrugeri catastrofice la următoarea. Grupurile de test plecaseră la mijlocul probei, renunțând la cei cincizeci de dolari ai lor din nevoia unei igiene mai bune. Aceasta nu fusese o problemă în timpul primilor ani de funcționare. Nimeni nu făcuse calculele ca să își dea seama că, cu cât era mai subțire hârtia, cu atât mai multe bucăți trebuia să folosești. În timp ce acesta se dovedise a fi un scenariu câștigător pentru Southern vreme de mulți ani, clienții începuseră să se prindă. De ce să cheltuiești opt dolari pe o rolă de hârtie care ține o zi când poți da zece pe una care ține două zile?

Nici măcar la toaletele de la Southern Toilet Supply nu se

foloseau de produsele lor, un lucru pe care Martin îl știa deoarece biroul lui era situat lângă toaleta femeilor, și le văzuse intrând cu rolele lor de hârtie, chiar sub ochii conducerii. Lui Martin nu-i plăcea să bârfească, așa că își ținu gura. De fapt, el păstrase secretul multor lucruri pe care le văzuse întâmplându-se la birou, deși majoritatea ar fi dus la dispariția multor probleme. Aceasta era soarta lui: era prea nobil pentru a se preocupa de binele lui.

Încetini, pe măsură ce se apropia de poartă. Paznicul stătea în cabina-i mică și urmărea știrile de dimineață. Martin simți un damf de marijuana când trecu pe lângă o fereastră deschisă, dar nu întoarse privirea, căutând un loc de parcare printre numeroasele camionete și SUV-uri. Când și-a cumpărat Camry-ul, cineva a remarcat că arăta ca o nouă fată în echipa de fotbal.

Sângerarea mâinilor lui Martin se opri la scurtă vreme după ce pornise spre muncă. Băgă în gură un colț al batistei, ca să-l umezească, apoi șterse petele de sânge de pe volan. Imitația de piele nu se lăsa bătută. Trebuia să găsească o soluție de curățat. Southern CleanAway era considerată potrivită pentru curățarea produselor cu risc biologic. Va lua una dintre mostre și se va ocupa de asta după prânz.

— Prânzul, a mormăit.

Uitase să-și ia pachetul pentru prânz.

Martin coborî din mașină și o încuie cu cheia. Apoi văzu servieta, așa că o deschise din nou.

— Hei, Cioc!

Martin își simți umerii strângându-se.

— Cioc!

Daryl Matheson îl saluta astfel în fiecare dimineață, încă din clasa a treia, când Martin se transferase la școala primară Tucker. Tatăl său tocmai murise, iar asta o forțase pe Evie să se mute într-o parte mai săracă a orașului. Martin își imaginase că această nouă școală îi va oferi noi posibilități de a lega prietenii și că va putea fi mai popular decât la fosta școală.

Martin greșea.

— Cioc? Hei, Cioc? Care-i treaba?

Ar fi continuat astfel până când Martin ar fi răspuns. Conform cu *Luați taurul de coarne,* era un tipar cunoscut. Daryl nu dorea să fie disprețuit deoarece asta ar fi însemnat că este un om rău. Câtă vreme Martin îi răspundea, Daryl continua să creadă că unui bărbat de treizeci și șase de ani care locuia cu mama lui îi plăcea să fie strigat „Cioc”.

— Cioc? Cioc, care-i treaba? Ce se petrece, omule?

— Salut, Daryl, spuse Martin.

Daryl zâmbi satisfăcut și îl lovi în braț atât de puternic încât Martin scăpă servieta. Hârtiile se împrăștiară, iar Martin se aplecă după ele, încercând să le păstreze în ordine.

Daryl se ghemui, dar nu făcu niciun efort să-l ajute.

— Ai sânge pe mâini.

Martin își dădu seama că avea dreptate. Tăieturile pe care și le făcuse cu bara de protecție din plastic se deschiseseră din nou. Întinse mâna după batistă, dar își aminti că o aruncase în torpedo.

— Ce mizerie, bombăni Martin, în timp ce încerca să adune paginile fără să le murdărească cu sânge. Văzu graficele și diagramele la care lucrase din greu pentru prezentarea de la Târgul Industriei furnizoare de produse pentru toaletă.

Daryl își îndreptă atenția asupra unor lucruri mai interesante.

— La naiba, omule, ți-a lovit careva mașina.

— Știu.

— Jumătate din bara de protecție din față lipsește.

— Știu.

— O să te cam coste. Chiar mai rău decât treaba cu „păsărica”. Hei, când o repari?

Martin își simți măselele mișcându-se, căci le încleștase prea tare.

— Cioc?

Daryl îngenunchease în fața mașinii. Era îmbrăcat într-un combinezon gri, iar numele său era scris cu roșu deasupra inimii. Daryl lucra pe linia de asamblare ca verificator al calității. Fiecare a zecea sticlă de Urine-B-Gone trebuia să fie

testată. Timp de opt ore pe zi, lua sticle și apăsa pe trăgaci până când un jet de lichid albastru curgea din ele, și totuși Martin – care lucra la un birou și trebuia să poarte cravată la muncă – era considerat un ratat.

— Am dat o declarație, minți Martin. Îndesă restul hârtiilor în servietă. Poliția ia foarte în serios aceste lucruri.

— Știi la cine poți să apelezi? Daryl se ridică, ca și Martin. La Ben Sabatini. A făcut treabă bună cu camioneta mea. Mai știi că am zgâriat vopseaua de copacul ăla? M-a rezolvat chiar a doua zi. Mi-a dat un Chrysler 500 în schimb. La naiba, ce bine a ieșit! Ben a lucrat astfel încât nu a trebuit să plătesc vreo taxă.

Martin rămase pe loc. Chiar nu știa ce să mai spună.

— Ar trebui să ne întoarcem la muncă.

— Mda, aprobă Daryl. Anunță-mă dacă ai nevoie de numărul lui Ben. E cel mai bun în domeniu.

— Mulțumesc, răspunse Martin, apucând mânerul servietei cu atâta putere încât simți transpirația cum i se prelingea pe degete.

Daryl îi privi mâna lui Martin.

— Îți curge din nou sânge, omule.

— Mda, aprobă din nou Martin. O să mă ocup de asta.

Cei doi s-au despărțit – Daryl porni spre intrarea în fabrică, iar Martin spre birou. Însă în loc să meargă la biroul său, Martin porni spre toaleta bărbaților. Se spălă pe mâini, întrebându-se ce fel de boli putea să facă din cauza rănilor deschise. Angajații trebuiau să curețe după ei, astfel că mizeria persistentă nu era surprinzătoare.

Găsi o sticlă de CleanAway într-un dulap, lângă ușă. Martin turnă puțin pe un șervețel de hârtie și încercă să curețe mânerul servietei. Spre disperarea lui, pielea începu să se jupoaie. Se opri imediat din frecat, dar soluția chimică continua să atace mânerul. Felul în care pielea artificială începuse să se decojească îi amintea de un cărăbuș pe un cadavru, expunând osul alb al plasticului de dedesubt. Ar fi fost fascinant, dacă Martin n-ar fi plătit aproape trei sute de dolari pe această servietă.

De probă, atinse marginea mânerului de plastic. Era ascuțită ca un cuțit și putea face o tăietură superficială în buricul degetului său. Martin urmări felul în care sângele se prelingea din carne. Moartea, printr-o mie de tăieturi.

Martin nu știa să înjure, în ciuda exemplului excelent pe care i-l dăduse Evie. Mormăi ceva și apoi ieși din baie, pășind pe podeaua fabricii și ținând servieta strâns la piept, cu ambele mâini. Mașinăria încă nu pornise, astfel că își auzea pașii răsunând cu ecou, deasupra lui. Făcu un ocol de-a lungul unui șir lung de polițe pentru a-l evita pe Daryl, trecu de stivele de dispozitive de plastic Sani-Lady, apoi ieși pe ușa din spate.

Era o oază de liniște în spatele clădirii, iar copacii înalți se legănau în vânt. În timpul primilor ani petrecuți la Southern Toilet Supply, Martin venea deseori aici în pauze, profitând de singurătate. Acum, când nu mai se permitea fumatul în clădire, mica lui oază de liniște dispăruse. Aici venea toată lumea în timpul pauzelor, dovadă fiind miile de chiștoace de țigară care murdăriseră asfaltul. Pe o masă dărăpănată de picnic erau două căni de cafea pline cu chiștoace. Martin propusese, cu câteva săptămâni în urmă, ca o zonă de aici să fie rezervată nefumătorilor. Sugestia i-a fost întâmpinată cu ironia **la care se așteptase.** Insistența lui că scrisorile din acea cutie de sugestii trebuiau să fie anonime i-a făcut să râdă și mai tare.

Coșul de gunoi era plin până la refuz, așa că rămase surprins să vadă că fusese golit. Martin deschise servieta și scoase raportul, două stilouri, cartea sa de vizită și un blocnotes galben, pe care le puse pe o zonă unde cimentul era semi-curat încercă să deschidă ușa de metal a coșului de gunoi, dar era ruginită. Partea de sus era la cel puțin un metru deasupra capului său. Martin aruncă o privire de jur-împrejur, apoi își depărtă picioarele și aruncă servieta bătrânească în aer. Zbură direct în sus, apoi direct în jos. Aproape că se împiedică în propriile picioare când se feri, când aceasta veni în viteză spre fața lui. Martin înjură și încercă din nou, împingând-o de colțuri, încercând să țintească mai bine. De

această dată, servieta ajunse la picioarele sale, colțul lovindu-se din nou de ciment.

Rămase acolo, cu mâinile în șold, simțind cum viața lui plină de eșecuri începuse să clocotească în piept în timp ce se holba la servieta sa aflată pe jos. Nu era vorba de faptul că fusese păcălit să plătească prețul uneia de piele pentru una de vinil. Era înjurătura de pe mașina lui. Era bara de protecție stricată. Era Daryl, care-l striga Cioc și sindromul Münchhausen de Proxy de care suferea maică-sa, numindu-l homosexual.

Martin lovi cu piciorul în servietă. Se simți atât de bine, încât o mai lovi o dată. Curând, sărea cu picioarele pe servietă, distrugând-o în bucățele. Luă servieta mutilată și o izbi de lateralul coșului de gunoi de câteva ori, până când obosi. Martin se îndoi de șale, gâfâind. Jacheta îi era udă de transpirație. Pârâiașe de sudoare i se scurgeau pe spate.

Ușa se deschise. Una dintre muncitoarele de pe linia de asamblare stătea acolo, cu o țigară în gură și cu bricheta în mână. Nu făcuseră oficial cunoștință, și cu toate acestea femeia se simțea destul de familiară în preajma lui ca să-l întrebe:

— Ce naiba faci?

— Vezi-ți de treabă, a spus, adunând bucățile servietei sparte. Mai aruncă o privire spre coșul de gunoi, dar nu îndrăzni să mai facă vreo încercare cât timp avea martori. Își luă raportul și celelalte lucruri, apoi ocoli clădirea. Câteva minute mai târziu, era în mașină. Descuie portbagajul și așeză servieta zdrențuită alături de bara de protecție **stricată.** Martin privi cerul noros, gri. Primise două lovituri și nu era nici măcar ora nouă. Care putea fi a treia?

Dintr-odată, norii se risipiră și o rază de soare apăru dintre ei. Martin închise ochii din cauza luminii. Fără niciun avertisment, acordurile vesele ale corului de gospel Harlem îi umplură urechile. „Doamne, înalță-mă! Du-mă tot mai su-us!”

Cântecul se întrerupse brusc, odată cu motorul unui autoturism negru Monte Carlo, care oprise lângă Camry-ul lui Martin.

— Ce faci, prostule?

Unique Jones trânti ușa mașinii. Într-o mână îi zăngăneau cheile, iar în cealaltă ținea un pahar înalt de cafea moca cu lapte de la Dunkin' Donuts. Avea o poșetă de mărimea unui sac din care sunt hrănite animalele; bareta îi tăiase partea mai cărnoasă a umărului său dezgolit în ciuda răcorii, purta o ținută strâmtă, o rochie de vară de un portocaliu strălucitor, asortată cu pantofi portocalii. Unique era o negresă corpolentă căreia îi plăcea să-și asorteze pielea închisă la culoare cu eșarfe colorate și cu ojă strălucitoare. Câteodată, purta un turban pe cap. În alte zile, își lăsa părul său împletit într-un mod încâlcit să atârne în jurul umerilor. Martin fusese îngrozit de ea din ziua în care intrase **prima oară** în clădire.

— Eu… eu… se bâlbâi Martin.

— Liniște, grasule. Avem treabă.

Îi vorbea de parcă ar fi fost șeful lui, când de fapt era invers. Ultima dată când îi arătase cât de cât respect a fost atunci când a susținut interviul pentru slujbă.

— Este Unique, cu accent pe „e", îl corectase ea pe un ton politicos. Martin își aruncase privirea pe scrisoarea sa de intenție unde își scrisese numele, Unique Jones, întrebându-se la care „e" se referea. Martin era confuz. Era în franceză? *Jonaise,* probabil?

— Iu-nii-cc, explicase ea, râzând. E în regulă, dragule, nimeni nu nimerește de la început, dar odată ce află, nu mai uită.

Îi zâmbise, gândindu-se că era prima dată când îi spusese cineva „dragule" fără vreo nuanță peiorativă. Unul dintre puținele lucruri pe care Martin și le amintea despre tatăl său era o glumă pe care îi plăcea să o spună: Cum prinzi un iepure fără pereche? Te ascunzi într-un tufiș și faci ca morcovul.

Această Unique abandonase liceul, și nu se obosise să-și ia diploma de absolvire. Fusese o lună la o școală de secretare și două la o școală de contabilitate.

— Am învățat tot ce am avut nevoie, îi spusese ea. Ori înțelegi, ori nu. În timp ce rostea aceste ultime cuvinte se bătu cu degetul în tâmplă, iar Martin observă un simbol auriu al

dolarului aplicat pe unghia sa roșie, lucioasă, de pe degetul mijlociu.

— Avem multe interviuri, îi spusese Martin, ceea ce era de fapt o minciună. Rezervase sala de conferințe cu săptămâni înainte, când dăduse anunțul, așteptându-se să aibă interviuri pe bandă rulantă. Citise *Interviul pentru Tonți,* așa că putea să pună întrebări elocvente, ca de exemplu: „Care sunt calitățile dumneavoastră?" sau: „Dacă aș întreba un prieten apropiat de-al dumneavoastră care sunt defectele dumneavoastră, ce mi-ar răspunde?"

Singurul candidat fusese un bărbat care ajunsese cu o oră întârziere și țipase la Martin că nu putea ajunge la oră fixă; o afirmație promițătoare, având în vedere faptul că niciunul dintre angajați nu întârzia.

— Câte interviuri ai avut? întrebase Unique.

— Ei bine, eu… ăăă… Martin își simți gâtul mișcându-se când înghiți. Multe. Câteva-multe.

Pronunțase cuvintele de parcă erau legate cu cratimă, iar ea mijise ochii de parcă ar fi putut vedea drept în sufletul său.

Scutură din cap.

— Da, bine… insistase ea. Trebuie să-mi dai postul acum. Nu mă pot duce acasă și să aștept lângă telefon. Am și alte lucruri de făcut.

— Eu doar….

— La ce oră să vin? Să nu spui opt, pen'că frumusețea asta nu se obține fără ceva ajutor dimineața. Înțelegi ce vreau să spun?

Își aruncă pe spate părul său împletit la ultima remarcă. Felul în care mărgelele se loveau una de alta îi amintea lui Martin de momentul când a găsit un șarpe cu clopoței în patul său în timpul taberei de vară. Bine, s-a dovedit a fi un fals (o revelație pe care nu a avut-o înainte de a alerta întregul campus cu privire la periculoasa creatură), dar mărgelele din coada lui sunau la fel.

Își căuta prin geantă cheile în timp ce Martin încerca să explice că era de așteptat ca toți angajații trebuiau să ajungă la birou fix la ora opt.

— Ne vedem pe la nouă, vineri, îi spusese ea, stând în picioare. Deși tre' să mă scol devreme, pen'că nepoata mea e în vizită. Bine? Ne vedem atunci.

Ea plecase înainte ca el să poată răspunde, paharul ei pe jumătate gol de cafea moca cu lapte de la Dunkin' Donuts lăsând o urmă rotundă pe masa din sala de conferințe. Parfumul său încă se simțea în cameră – un amestec bolnăvicios de ață dentară și Coca-Cola ce concura cu mirosul deranjant care se simțise când își depărtase picioarele. Felul de a fugi al acestei doamne îl marcase pe Martin, și avu parte de el și acum, când Unique se îndrepta spre locul de parcare.

— Ai de gând să scoți „păsărica" de pe mașină? întrebă ea.

Martin trebuia să alerge ca să țină pasul cu ea. Pentru o femeie corpolentă, se mișca cu o viteză uimitoare.

— Am sunat la…

— Sabatini n-are să te ajute, fraiere. Râdea atât de tare când a ieșit de acolo încât mă așteptam să-i cadă o cărămidă din pantaloni.

Martin rămase tăcut. Comentariul cu privire la acea cărămidă, se gândea el, era complet gratuit.

— Trebuie să-l suni pe șeful lui.

Ea îi spunea întotdeauna ce să facă. Majoritatea propozițiilor ei începeau cu „trebuie să". Ferească Sfântul ca Martin să îi spună *ei* că trebuia să facă ceva. Era superiorul său în toate felurile, și, cu toate acestea, Unique era cea care deținea controlul în birou – aducând ghivece cu flori, lumânări parfumate, odorizante și fotografii ale cățelului ei peste tot.

În mod cert, era cea mai rapidă dactilografă, și nu prea făcea greșeli, dar nu prea se descurca **la fel ca el** cu facturarea și decontarea produselor non-lichide și a produselor aflate la vânzare. Nu prea puteai compara granulele de Vomit-Up și prezervativele LadyTickler cu cererile masive de hârtie igienică și de garnituri pentru scaunul de toaletă pe care le procesa Martin. Erau ca merele cu portocalele, cum deseori îi spunea el lui Norton Shaw.

Pentru a înrăutăți lucrurile, avea obiceiuri dezgustătoare

de muncă. Din momentul în care apărea, își ținea mobilul la o ureche iar la cealaltă telefonul de serviciu. Vorbea în același timp cu sora ei, care lucra într-un birou al unei biserici, în timp ce clienții ascultau pe cealaltă linie. Totodată, unghiile sale lucioase băteau darabana ca un Chihuahua pe pardoseală în timp ce părul său scotea un sunet ca al unui șarpe cu clopoței. Cam de șaizeci de ori pe zi, se dădea cu cremă pe mâini și deseori și pe picioare. Singura dată când Martin o rugase politicos să găsească un loc mai potrivit în care să se dea cu cremă, urlase: „Nu mă pot abține, am pielea uscată!” și asta a fost tot.

Fiind o femeie cu sânii mari și cu o talie generoasă, trebuia să umble cu grijă în jurul biroului. Martin fuse intrigat la început să urmărească **aliniamentul** sânilor, stomacului și brațelor, care făcea posibilă deplasarea către tastatura computerului. Ea interpretase greșit interesul său științific ca poftă neînfrânată, și îl admonestase: „Iubitule, nu ai tu suficientă rezistență să suni la clopotul ăsta!” Apoi, trebuise să asculte relatarea poveștii către sora sa, al cărei „amin” se putuse auzi în întreaga încăpere.

Acestea nu erau niște incidente izolate, ci întâmplări zilnice. Martin trăia sub teroarea declarațiilor sale, pe care le făcea de regulă și în compania altora, în cele mai nepotrivite momente. Verifica pontajul cu unul dintre muncitorii din schimb și ea țipa: „N-asculți ce-ți spune, prostule!” Sau, Norton Shaw venea să verifice creanțele și ea striga: „Are gaze de la masa de prânz. Hai să mergem afară.”

Câteodată, îi amintea de păpușa Geraldine pe care i-o cumpărase mama lui în copilărie. Flip Wilson era pe o parte, în timp ce Geraldine, alter-ego-ul său, era pe cealaltă. Trăgeai de sfoară și începeau să răsune glumele, ca de pildă: „Dracul m-a pus!” și „Ah, ce fierbinte ești!”

Poate, cel mai rău dintre toate, și chiar mai umilitor decât să o asculte plângându-se surorii sale de durerile menstruale în timp ce își scotea pantofii și își masa picioarele, era faptul că se avansa singură în funcție. În prima zi, Martin a făcut prostia de a-i permite lui Unique să-și comande singură cărțile

de vizită. De-a lungul a trei ani, titlul ei se schimbase de la „asistent contabil”, la „relații cu publicul” și apoi la „director de relații cu publicul”. În curând se putea aștepta să găsească o carte de vizită pe care să scrie „Unique Jones, Director financiar”.

Între timp, pe cărțile de vizită ale lui Martin scria doar „Contabilitate”. În prima zi de muncă, comandase o mie de cărți de vizită. După șaisprezece ani, cutia era pe jumătate plină.

În parcare, Unique se oprise la ușa din față.

— Nu te-a învățat mama ta să deschizi ușa doamnelor?

Martin îi deschise ușa, în timp ce îi venise în minte o replică spirituală, dar ea era deja la birou până când el deschise gura să o rostească.

— Nu mormăi, prostule, spuse ea, în timp ce își aruncă poșeta pe masă.

Când se așeză, scaunul scoase un zgomot ca cel a două bile de biliard care se lovesc între ele.

Martin își puse în liniște teancul de cărți de vizită, stilourile, blocnotesul galben și raportul pe birou. Scaunul său nu scoase niciun sunet când acesta se așeză și își deschise computerul. Când începuse să lucreze le Southern, singurul aparat era o mașină de scris IBM Selectric care se bloca la „g” și la „l” indiferent de câte ori era curățată. Toate registrele erau ținute de mână – de mâna lui Martin. Angajații din fabrică intrau și ieșeau toată ziua din biroul lui, zâmbindu-i sau făcându-i cu mâna în treacăt lui Martin. Domnul Cordwell, patronul, venea din când în când să vorbească despre pescuit sau despre excursia alături de familie la lac, la sfârșit de săptămână. Martin dădea din cap, apoi domnul Cordwell mergea la baie (singura intrare era lângă biroul lui Martin), apoi se întorcea să arunce pe biroul lui Martin prosopul de hârtie pe care se șterse pe mâini. Ce vremuri erau – în vremea lui Cordwell – vremuri liniștite. Asta se întâmpla înainte ca nemții să vină și să-l oblige pe Martin să angajeze o secretară. Nu a mai fost niciodată la fel după ce a plecat bătrânul.

Înainte de Unique, biroul său era pe peretele mai îndepărtat, departe de toalete (în prima zi, ea a schimbat acest lucru). Priveliștea pe care o avea de acolo era mai bună, căci putea vedea pe fereastră direct în fabrică. Îți dădea impresia că aparții unui grup. Câteodată, Martin ridica privirea și îi vedea stând la posturile lor și se gândea: „Ah, colegii mei." Acum, ținea capul plecat, de frică să nu interpreteze greșit Unique privirea sa și să strige: „Nici nu te gândi la asta, prostule. Nu știi tu să citești o astfel de carte!"

Unique îl privea.

— Te-am întrebat ceva, Fraiere.

— Ce? întrebă Martin, conștientizând dureros faptul că se obișnuise să răspundă la numele de „Fraiere". Începuse să se gândească la el ca la un substantiv propriu.

— Am zis, unde-i Sandy?

Martin privi pe fereastră. Pe scările care duceau la birourile conducerii nu era nimeni. De obicei, Sandy cobora să folosească baia de jos și să vorbească cu Unique înainte să înceapă munca. Era ciudat că nu era acolo, mai ales că episodul de seara trecută din *Dansez pentru tine* fusese unul extrem de competitiv. Chiar și juriul fusese impresionat.

Unique își suci gâtul, încercând să vadă până-n capul scărilor.

— Cine-i acolo?

Martin se gândea la același lucru. Văzuse un picior care **apăruse** în capul scărilor. Era o gambă într-un pantof alb, de tenis. Privirea îi urmări pielea bronzată a gambei până la o fustă bej, peste genunchi. Cui îi aparținea acea gambă? Unei frumoase regine? Unui agent de vânzări? Femeia începu să coboare pe scări, iar asta îi aminti de pasajul minunat din *Marele Gatsby* când apare prima dată doamna Wilson… „*Avea puțin peste treizeci de ani, era scundă și robustă, dar își ducea surplusul într-o manieră senzuală, cum doar o femeie o poate face.*"

— Aoleu, spuse Unique. Nu-i a bună.

„*Fața sa nu avea nicio urmă de frumusețe; dar avea un aer de vitalitate, de parcă nervii din corpul său ar fi ars înăbușit*"

— Ce-i cu tine, Fraiere?

Martin își dădu seama că rămăsese cu gura deschisă.

— E de la poliție.

Unique pronunțase cuvântul în două silabe: po-liție. Martin aruncă o privire prin cameră la cutiile stivuite până în tavan de parcă ar fi vrut să descopere ce fusese furat. Mai fusese odată o spargere la Southern. În 1996, chiar înainte de Olimpiadă, huliganii spărseseră ușa din spate și umpluseră de hârtie toată podeaua fabricii. Martin fusese primul care descoperise infracțiunea; încă își mai amintea **sentimentul** de **profanare** abjectă pe care îl simțise când luase 2.300-ul din mașinărie. Se întâmplase din nou? Cine îndrăznise să atace Southern Toilet Supply de această dată? Ce canalie **încălcase** sfințenia unei mici afaceri americane deținute de un concern multinațional?

În spatele femeii de pe scări era un bărbat cu părul grizonant genul de bărbat cu umeri pătrați care probabil se dădea cu colonie și făcea des cu ochiul pentru a-și exprima punctul de vedere. La coada grupului se afla Norton Shaw, a cărui față era schimonosită ca un pumn.

— Aoleu, repetă Unique. Norton nu pare vesel.

Martin aștepta, cu pumnii încleștați. Cine dăduse o spargere la această mică afacere? Ce făcuseră de data asta?

Ușa se deschise. Femeia stătea acolo, înconjurată de lumină. Părul său blond fusese făcut permanent prea tare, sau poate că frigul iernii îi despicase vârfurile. Avea mici zone de piele uscată pe față și ceva ce arăta ca un coș sub nara dreaptă. Era mai în vârstă decât bănuise **la început,** avea probabil cam patruzeci și ceva de ani, lucru care o făcea cumva să pară mai frumoasă (încă din copilărie, Martin se simțise atras de femei mai în vârstă). Avea ceva – un fel de frumusețe interioară, **un aer atotștiutor** – care-ți capta atenția.

Intră în birou, printre cutiile stivuite și ghivecele de flori. Bărbatul din spatele ei întrebă:

— Tu ești „pizda”?

Unique râse cu un lătrat, care răsună dureros în urechile

lui Martin.

— EI e. Fraierul de acolo.

Arătă spre el cu unghia sa lungă și roșie.

Norton Shaw îi aruncă o privire precaută lui Martin înainte de a se întoarce și, fără să scoată un cuvânt, urcă din nou scările.

Femeia scoase un portofel din buzunarul jachetei ei. Îl deschise și-i arătă lui Martin o insignă aurie.

— Eu sunt Anabahda.

Martin aruncă privirea la numele de deasupra insignei, încercând să asocieze cuvintele cu sunetele pe care le auzise. Însă ea închise mult prea repede portofelul.

— Acesta este detectivul Bruce Benedict, partenerul meu.

Bărbatul îi făcu cu ochiul lui Martin, dar atenția îi era îndreptată asupra lui Unique, studiind-o din cap până-n picioare. Simțindu-se privită, ea zâmbi, clipind des. Cu părul său lins pe spate, costumul scump și cravata de mătase purpurie, îi amintea lui Martin de un personaj din romanele lui Stuart Woods. Și, la fel ca personajul lui Woods, se purta de parcă fiecare femeie pe care o întâlnea dorea să-i facă sex oral.

— Tu ești Martin Reed? întrebă Anabahda.

— Da. Adăugă „doamnă” pentru a-i arăta respect pentru autoritatea pe care o reprezenta. Ați venit pentru mașina mea? Sper că l-ați prins pe vandal.

— Putem merge undeva să vorbim? Șeful tău a spus că putem folosi sala de conferințe…

— Aveți o legitimație? interveni Unique.

Martin zâmbi spre Anabahda.

— Trebuie să o scuzați…

— Fraiere, sunt detectivi. Nu trimit detectivi când cineva îți scrie porcării pe mașină. Pocni din degete spre Benedict. Arată-mi legitimația.

Bărbatul aruncă spre partenera lui un zâmbet cu subînțeles în timp ce îi întindea legitimația lui Unique.

— Omucideri! a strigat, aproape prăbușindu-se pe scaun. Martin, nu vorbi cu polițiștii de la Omucideri. Vărul meu a

vorbit odată cu ei și a fost trimis la pușcărie pentru douăzeci de ani!

— Care este numele vărului? întrebă Anabahda.

Unique se albi la față. Își luă poșeta.

— Cred că am lăsat cuptorul pornit.

Se năpusti pe ușă, și doar mirosul persistent de usturoi și de cafea moca mai lăsa să se înțeleagă că fusese aici.

Martin înghiți în sec. Era singur cu ea [polițista, e mai clar așa?] acum, în afara lui Benedict.

— Pot să văd legitimația, vă rog?

Scoase din nou portofelul și căută într-unul dintre buzunare.

— Este doar o verificare de rutină, domnule Reed. Nu aveți motive de îngrijorare.

El luă legitimația, șocuri electrice îi străbătură corpul când degetele sale le atinse pe ale ei. Martin observă că își rodea cuticulele, la fel ca și el.

— Domnule Reed?

Își dădu seama că ea îl privea. Martin **aplecă** privirea, ca să citească legitimația: Detectiv Anther „An" Albada, brigada omucideri. An, nu Anne, nu Ann, ci An. Simplitatea îi tăia respirația, dar îl și ademenea. Și Albada… ce exotic, ce străin … Voia să atingă literele în relief, ca să vadă dacă simțea din nou furnicături.

— Domnule Reed?

Se sprijinea de biroul lui Unique, cu brațele încrucișate pe piept. Văzu la încheietura sa un ceas de aur Timex – simplu, utilitar, exact ca și ea.

Părea obosită. Se întreba cum s-ar simți dacă și-ar pune capul în poala lui. Martin roși, gândindu-se că, dacă ea i-ar putea citi gândurile ar crede că această dorință a lui are conotații sexuale, deși nu era cazul – pur și simplu dorea să-i mângâie părul, să o întrebe cum i-a mers în acea zi. Probabil că i-ar face crochete de pește și bulete de cartofi (mâncarea preferată a lui Martin), și apoi, când ar veni copiii acasă, i-ar ajuta la lecții și apoi ar duce-o în brațe până în pat, unde ar face tandru dragoste, iar ea l-ar privi în ochi și…

— Domnule Reed?

Martin o privi.

— Da, doamnă?

— Ne poți spune unde ai fost ieri?

— La muncă.

— Și după serviciu?

— Am dus-o pe mama la Clubul Bujorilor. A uitat acolo o lopată bună.

— Și apoi?

Martin simți că se înroșește la față și că se sufocă. Își dusese mama acasă, apoi făcuse ceva cumplit – atât de cumplit încât cuvintele i se opreau în gât. *Singura dată* când cineva îl întreabă ce a făcut noaptea precedentă, iar el *chiar* făcuse ceva, dar nu putea să vorbească despre asta. Sau cel puțin nu în prezența acestei minunate făpturi. Ah, ce ironie! Ce necuviință!

Cineva trase apa la toaletă. Întoarseră cu toții capetele, surprinși de zgomot. Daryl Matheson își ridică fermoarul combinezonului și intră în birou, spunând:

— La naiba, Marty, dă-mi spray-ul. Ceva mort tocmai a ieșit din mine… Se opri când văzu musafirii lui Martin. Ce caută polițiștii aici?

Martin deschise sertarul de jos al biroului său și îi dădu OderOutter (unul dintre cele mai bine vândute produse ale companiei).

— Au venit pentru mașina mea, îi spuse Martin. Ai grijă să-i spui asta lui Ben Sabatini când îl mai vezi.

Daryl agită spray-ul și intră din nou în toaletă. Era atâta liniște în birou încât puteau auzi spray-ul și tusea care a urmat. Martin își ținu respirația (Southern fusese dată în judecată de un client care susținuse că OdorOutter îi mâncase esofagul) și îi zâmbi lui An.

Daryl ieși din toaletă, fluturând mâna prin aer pentru a împrăștia mirosul.

Vocea-i pieri când deschise gura.

— La naiba, îmi pare rău pentru asta, oameni buni.

Tuși de câteva ori, apoi din nou. Și din nou. Martin își

ceru scuze din priviri față de An în timp ce scotea niște șervețele Kleenex din cutie, pe care i le dădu lui Daryl.

— Iisuse! se înecă Daryl. Își drese vocea de câteva ori, scuipă în șervețel, apoi i-l înapoie lui Martin. Mulțam, omule. Se șterse la gură cu dosul mâinii și-i întrebă pe detectivi: Ați venit în legătură cu sângele de pe mașina lui?

Dintr-odată, OdorOutter nu mai era singurul lucru care făcea aerul de nerespirat în încăpere.

— Ce sânge pe mașină? întrebă An.

Daryl arătă cu capul spre Martin.

— Azi dimineață. Avea sânge și pe mâini. Am crezut că a lovit o căprioară sau așa ceva, dar avea și păr pe bara de protecție – ca părul de pe capul cuiva. Ridică din umeri. Apoi Daria l-a văzut lângă coșul de gunoi lovindu-și servieta. Îl privi din nou pe Martin. Ar trebui să vorbești cu cineva despre furia asta a ta, omule.

Spunând acestea, părăsi biroul.

Martin își simți gura mișcându-se, dar niciun sunet nu se auzi.

Benedict băgă mâna în haină și scoase o pereche de cătușe.

— Martin Reed, te arestez pentru uciderea Sandrei Burke.

— Sandy? întrebă el, întinzându-și gâtul pentru a privi în sus, pe scări, chiar atunci când Benedict îl împinse ca pe un sac de lămâi. De aceea nu coborâse ea să vorbească despre *Dansez pentru tine*! Nu înțelegeți! încercă Martin. De ce i-aș face rău lui Sandy? De ce aș răni pe cineva?

— Domnule Reed, începu An, de ce nu clarifici toate acestea acum și ne spui unde ai fost noaptea trecută?

Martin înghiți în sec, iar fața lui își căpătă din nou culoarea. Era îngrozitor, pur și simplu îngrozitor. Nu cumva se întâmpla exact la fel în cartea lui John Grisham, *Nevinovatul* – un amărât aflat la momentul nepotrivit, într-un loc nepotrivit?

— Domnule Reed?

Grisham era avocat. Știa cum funcționează lucrurile astea. În mintea lui, Martin consultă sfaturile juridice din

numeroasele lui cărți. *Clientul Mediatorul Apelul.*

— Cred, începu Martin, că am dreptul să nu spun nimic.

CAPITOLUL 2

Unde Martin o întâlnește pe Anther

An îl privea pe Martin Reed prin oglinda de observație. Stătea singur în camera de interogatoriu, cu fața lui mică și îndesată stoarsă de frică. Șuvițele de păr ce-i acopereau capul rotund îi aminteau de Charlie Brown. Ținea pumnii încleștați pe masă, în fața lui, de parcă Lucy încercase din nou să-l păcălească să dea cu șutul în minge. **Era același tip de încleștare pe care o avusese când ei intraseră în biroul lui –** sau cel puțin ceea ce Martin considera că era biroul său. Lui An i se părea că e doar o cameră de trecere cu două birouri și plină ochi cu cutii pline de datorii și creanțe din ultimii cincisprezece ani. Chiar dacă i se părea cuiva ciudat că departamentul contabil era lipit de toaletă, nimeni nu comenta.

Bruce deschise ușa și intră în cameră.

— Nu e nimic în casa lui.

An presupusese că la percheziția din casa lui Reed nu se va găsi nimic.

— Mama lui e îngrozită, spune că în ultima vreme se poartă ciudat. Zice că el s-ar putea să se fi apucat din nou de băutură.

— Din nou?

— Zice că lui nu-i place să vorbească despre asta. Probabil e la dezalcoolizare. Bruce ridică din umeri; erau mulți polițiști la dezalcoolizare. Femeia vorbește ca la ușa cortului. Rahaturile pe care le spune m-au făcut să roșesc.

Venind din partea unuia care folosea „păsărică” drept adjectiv, asta spunea multe. Desigur, An nu putea vorbi. Avea un limbaj destul de explicit în prezența prizonierilor, care aveau tendința de a reacționa mai bine la amenințări decât la politețuri.

Bruce continuă:

— Ar trebui să-i vedeți dormitorul. Cărți, dintr-un perete într-altul, și alte cutii cu cărți în garaj. Vorbim de mii de cărți. Tipul ăsta cred că citește tot timpul.

An îl studie pe Martin. Nu i se păruse un tip prea cerebral.

— Ce fel de cărți?

— De groază, majoritatea. James Patterson, Vince Flynn – chestii d-astea.

An nu știa ce să mai spună. Nu răspundea deloc la telefon când urmărea un film cu Columbo. Nu e vorba că suna mult, dar i se cerea mereu părerea despre diferite lucruri. Era suficient să vorbească o dată cu acei oameni, și era de ajuns ca ei să continue să sune.

— I-a oferit mama lui vreun alibi pentru noaptea trecută?

— A spus că a condus-o unde avea treabă, apoi au mers acasă, după care el a plecat, spunând că nu se mai întoarce până dimineață.

An dădu din cap, în timp ce analiza informația primită. Prin oglindă, putea vedea cum se mișcă gura lui Martin, de parcă ar fi vorbit singur.

— Ce armă! comentă Bruce.

An nu putea nega, dar era aceasta arma crimei?

Părea că Bruce îi citește gândurile.

— Avem sângele lui Reed amestecat cu cel al victimei atât pe bara de protecție frontală, cât și în portbagaj.

— I-ai văzut mâinile. Ceea ce a spus despre tăieturi ar putea explica proveniența sângelui.

— Dacă este nevinovat, de ce și-a curățat servieta cu acid?

— Poate că e mai laș decât pare, admise ea.

— E îndrăgostit de tine.

— Te rog…

Bărbații nu se îndrăgostesc de Anther. Nu prea putea fi numită o femeie fatală.

— Ascultă, ai putea folosi chestia asta. Fă-l să creadă că are o șansă. Probabil că genul ăsta de tipi n-au mai văzut o păsărică din momentul în care s-au născut dintr-una.

An nu răspunse acestui comentariu. Lucra ca polițist de douăzeci de ani. La început, își făcuse un obicei din a

răspunde la fiecare remarcă sexistă sau glumă dezgustătoare pe care le făceau colegii săi. Acest lucru nu a ajutat-o cu nimic, ba din contră, i-a adus reputația de lesbiană. Când insistase că nu e așa, au acuzat-o că îi era teamă de propria sa sexualitate. Când le spusese că (la acel moment) era căsătorită, dăduseră din cap cu tristețe, de parcă ar fi întrebat cât de mult va mai nega dragostea pe care o simțea. An avusese parte de atât de multe răutăți de-a lungul anilor, încât, pentru a se proteja – chiar așa, pentru a-și duce la îndeplinire sarcinile de serviciu – dăduse în meteahna născocirilor.

Născocire. Era un cuvânt drăguț pentru o minciună. An nu era o mincinoasă înnăscută. Tatăl său detesta minciunile și o învățase de la bun început că pedeapsa pentru o minciună era mult mai dură decât cea pentru o mărturisire. Cu toate acestea, iată că acum născocea lucruri, pentru ca inima să-i fie mulțumită. Și inima sa *era* mulțumită, deși doar atunci când se lăsa să alunece în propriile ei fantasme.

Se întâmplase astfel: Charlie, soțul ei, tocmai murise. Asta se întâmpla cu cincisprezece ani în urmă. Nu mai avea pentru cine să gătească, nu mai avea rufe de spălat sau cămăși de călcat. Tocmai fusese rezolvat un caz important – un ucigaș de copii urma să ajungă pe scaunul electric. Oamenii sărbătoreau. An a hotărât să meargă la barul local al polițiștilor și să bea ceva alături de colegii ei.

S-au îmbătat cu toții, dar An a rezistat mai bine la băutură. Sau poate că nu. Cineva s-a dat la ea. Cineva i-a spus să nu se deranjeze. Cineva a numit-o tribadă. Cineva a făcut-o frigidă. Poate că de vină a fost cuvântul „frigidă”, căci așa îi spunea și Charlie când, dintr-un motiv nebunesc, ea nu voia să facă sex cu el după ce o bătea.

Nu contează cum s-a întâmplat, cert e că așa s-a născut Jill.

Jill era asistentă și lucra cu copiii. Era o femeie inimoasă. Tocmai fusese diagnosticată cu cancer la sân. Era cel mai important lucru din viața lui An. Era pe moarte. Tuturor le-a părut rău, dar nu au spus nimic.

A doua zi dimineață, An se trezi cu o durere pulsatilă de cap. Când a mers la muncă, toată lumea era tăcută, plină de respect. Câțiva au întrebat-o cum se simțea Jill. Jill? a repetat ea, și apoi și-a adus aminte de născocirile făcute la beția din noaptea precedentă. Lăsase privirea în pământ, mormăind: „Nu știu despre ce vorbești” și alergase în toaleta femeilor unde își goli geanta, își pili unghiile și trase un pui de somn, pentru ca atunci când ieși să aibă de-a face cu privirile îngrijorate și îmbărbătările **noilor** săi prieteni.

Apartenența la un grup era un concept **străin** pentru An. Nu e vorba de faptul că nu a avut niciodată prieteni, dar ca fiică a unor imigranți olandezi, nu prea se acomodase. Pe perioada verii, când majoritatea fetelor erau în tabere, ea își vizita rudele din Hindeloopen, plimbându-se pe străduțele înguste și podurile de lemn ale strămoșilor ei navigatori. Nici părinții ei nu se descurcaseră mai bine. La fel ca mulți alți imigranți de dinaintea lor, au venit în America în căutarea unei noi vieți. Ca și în cazul primilor imigranți, viața pe care și-o făcuseră aici era în principiu la fel ca cea pe care o duseseră acasă, dar într-o altă țară. Participau la întâlnirile Societății olandezo-americane. Beau Heineken și mâncau bomboane de lemn dulce pe care rudele lor rămase acasă erau drăguțe să le trimită. Majoritatea prietenilor lor olandezi nu aveau copii, cu excepția unor norvegieni descurcăreți care de obicei stăteau retrași și vorbeau între ei.

Dacă ai fi intrat în casa familiei Albada, nu ți-ai fi dat seama că te afli în sudul Americii. Mama lui An era profesor de arte plastice, pasionată de amestecarea substanțelor și diferitelor stiluri. Fiecare cameră era decorată cu nuanțe strălucitoare de roșu, galben și verde. Sufrageria era drapată îndrăzneț în albastru. Aduseseră dulapurile de acasă, iar acestea erau împodobite cu modele florale și forme complicate cioplite pe fiecare centimetru de lemn, apoi pictate în culori complementare. De Halloween, mama ei purta un *wentke* de creton și – doar ca o concesie făcută ignoranților săi elevi – își pusese o pereche de saboți de lemn pe care o cumpărase de la un stand din aeroportul din Schiphol.

Tatăl ei era prea educat, după cum era felul olandezilor, și insista ca și fiica lui să fie la fel. Când An nu studia, lucra la proiectele suplimentare sau îl ajuta pe tatăl ei în laborator (Eduart Albada era botanist în Georgia). Avea un mic adăpost în curtea din spatele casei – mama ei îl numea *likhus,* după numele unor case mici din Hindeloopen unde locuiau familiile marinarilor – iar An își petrecea ore întregi cu el acolo în weekenduri în timp ce urmărea cum mâinile liniștite, mari, **altoiau** diferite plante în speranța că va obține un soi de lalele mult mai rezistente condițiilor climaterice neprevăzute din sud.

Și astfel An a crescut, singură la părinți și extrem de iubită, dar cu puțini prieteni de vârsta ei. Niciodată nu a fost singură, sau cel puțin *a crezut* că nu va mai fi niciodată singură, dar când Jill a intrat în viața ei, și-a dat seama că întotdeauna a fost singură. Chiar și atunci când era căsătorită cu Charlie, simțea că nu îi aparține, că el nu prea *o* vedea când ea intra în cameră sau când întreba ceva.

Dar gata. Totul a încetat în ziua în care An a ieșit din toaleta femeilor și a fost salutată de colegii ei de la egal la egal. Ce se întâmplase? Când se transformase Jill dintr-o născocire a imaginației lui An într-o parte importantă, vie, a vieții sale? Nu-i trecuse prin minte în timp ce își făcea curat în geantă că Jill punea stăpânire asupra lucrurilor concrete din mintea ei.

Bine, An trebuia să admită că ea începuse. Își luase liber, susținând că dorea să stea lângă Jill în timpul tratamentului, deși adevăratul motiv era că avea crampe și că la TBS se difuza toată seria cu John Wayne. Apoi, a fost ziua când a dormit mai mult și a ratat o întâlnire importantă. Faptul că le spusese că Jill se simțea rău de la chimioterapie și că trebuise să o ducă la doctor era doar o mică minciună nevinovată. Oricum, care era scopul acestor întâlniri prostești? Erau polițiști. Nu era nevoie să fie adunați într-o sală de conferințe urât mirositoare pentru a li se spune că este nevoie să-i prindă pe tipii ăia răi.

Desigur, nu avea cum să nege faptul că spusese o minciună

sfruntată când An lipsise o săptămână și călătorise în Florida sub pretextul că zburase cu Jill la Clinica Mayo pentru a consulta un specialist de renume mondial. Câțiva oameni i-au remarcat bronzul, dar An le-a explicat că insistase să stea cu Jill în timpul tratamentului cu raze. Poate că nu a fost chiar o minciună, căci An se simțea foarte legată de Jill în acea perioadă. În timp ce gândul sexului între lesbiene nu o atrăgea în mod deosebit (sau nu era prea concret în mintea sa, fiindcă, ce anume, mai exact, făceau două femei împreună?), An aprecia ideea de companie, de legătură cu altă ființă umană.

Pe scurt, se îndrăgostise.

În lunile care au urmat, povestea lui Jill s-a insinuat în realitate. An lucrase vreme de trei ani în echipa de detectivi, dar nimeni nu se deranjase să vorbească cu ea înainte de a apărea Jill. Aflarea veștii că An are o iubită bolnavă o umanizase cumva în fața acestor bărbați. Își făcu prieteni – relații pe viață. Soțiile unora dintre ei avuseseră cancer de sân. I-au dat lui An cărți despre supraviețuitori. Apoi, într-o zi, toți au venit în jurul biroului său și i-au dat o foaie de înscriere. Lacrimi adevărate i-au umplut ochii când își dădu seama că întreaga echipă fusese de acord să participe la marșul Avon împotriva cancerului de sân pentru Jill.

Atunci a știut că Jill trebuia să moară. Prea multă apă trecuse pe sub pod. An spusese atât de multe povești, încât nu mai putea să le țină socoteala. Cea mai rea parte era că oamenii doreau să o cunoască pe Jill. Voiau să o întâlnească pe acea femeie puternică care îndrăznise să înfrunte moartea. Destul de ciudat, în ziua în care An a sunat la birou să-și anunțe șeful că Jill a murit (lucru care s-a întâmplat, convenabil, în aceeași zi în care la Macy erau reducerile anuale la jumătate de preț), avusese un nod în gât încât a trebuit să închidă telefonul.

Însă lucrurile nu s-au oprit aici. A primit scrisori de condoleanțe. Flori. Bineînțeles că s-au întâlnit ex abrupto în același bar unde legenda lui Jill se născuse. Au băut pentru ea; asistenta, prietena, iubita. Au cântat cântece triste și An le-a povestit despre cum a salvat Jill un om al străzii dintr-o

clădire care luase foc și felul în care îi punea pastă de dinți pe periuța lui An, chiar și la sfârșit, când era atât de bolnavă încât abia își putea ține capul ridicat. Se gândise să o înșele odată pe Jill – le povestise vreodată despre asta? Nu s-a întâmplat nimic, dar a fost greu pentru ambele, și, în final, An a simțit că asta le-a făcut mai puternice pe amândouă.

Cea mai rea parte era faptul că An alesese numele de Jill deoarece o urmărise cu plăcere pe Gillian Anderson în *Dosarele X*. Părul său bogat, roșcat, bărbia sa ascuțită și talia îngustă erau lucruri pe care An și le-ar fi dorit. Știa că faptul că o descrisese pe Jill ca pe o persoană reală fusese o mare greșeală. Uneori, An o vedea pe Anderson făcând reclamă la o emisiune a PBS sau susținând una dintre cauzele sale, și i se punea un nod în gât, de parcă ar fi văzut o fantomă venită din momentele fericite ale vieții sale.

— Hei, spuse Bruce. Ești acolo?

An dădu din cap. Îl priviră amândoi pe Martin, care mormăia ceva pentru sine.

— Ai avut o zi grea, nu-i așa?

An dădu din nou din cap. Mama lui Bruce murise de cancer la sân pe când el era doar un copil. Îi adusese flori lui An în această dimineață, ca să comemoreze cei cinci ani trecuți de la moartea lui Jill.

— Ai avut parte de opt ani frumoși, îi reaminti Bruce. Nu toți sunt așa de norocoși ca tine.

— Mda.

An se luptă cu tristețea pe care i-o aduceau aceste amintiri false; Jill masându-i picioarele; Jill pregătindu-i masa; Jill pregătindu-i baia. (Trebuie să spunem că multe dintre fanteziile lui An o plasau pe Jill într-o postură servilă.)

— Sunt aici pentru tine, copilă. Bruce o bătu pe umăr. Știi asta, da?

Atingerea lui era caldă, și An își aminti de acea noapte nebună de acum șase ani când, dintr-un motiv oarecare, se lăsase vrăjită de farmecul lui Bruce Benedict. Lucrau intens la un caz, și adevărul este că lui An îi lipsea atingerea unui bărbat îi lipsea asprimea, **căldura,** sentimentul de a fi alături

de un bărbat care **știe ce face.** Ar fi fost o greșeală prostească să creadă că acel bărbat ar putea fi Bruce (și căzuseră de acord să nu îi spună niciodată lui Jill; i-ar fi rupt inima).

Bruce își lăsă mâna să cadă.

— Nu'ș ce să zic, An, tipu' ăsta îți dă fiori. Dacă n-a făcut-o el, cu siguranță că a făcut el ceva.

Dădu din cap pentru a treia oară, bucuroasă că își îndreptase din nou atenția asupra lui Martin Reed. Tipul ăsta palid își știa drepturile. Refuzase să vorbească cu ei fără a fi prezent un avocat și insistase că nu va semna nicio declarație dacă nu va fi scrisă de mâna lui. Ce fel de joc juca?

— Probabil că ar trebui să-i scoți astea. Nu am avut probleme cu el în mașină, spuse Bruce.

Și asta din cauză că Bruce observase, în timp ce îi punea cătușele, că grăsimea din jurul încheieturilor lui Martin arăta ca aluatul stors din dispozitivul de făcut gogoși de la Krispy Kreme.

An își roase cuticulele. Se gândea la Sandra Burke, la felul cum corpul ei dezmembrat fusese aruncat într-un șanț. Mașina aproape că o pulverizase pe femeie. Urmele roților rămăseseră pe creierul ei, iar materia cenușie era împrăștiată pe șosea.

Interfonul sună în spatele lor. Bruce apăsă pe buton, spunând:

— Mdea?

— Avocatul lui Reed a sosit.

— Imediat.

Bruce deschise ușa să iasă, dar An îl opri.

— Lasă-mă puțin singură cu el, spuse ea, arătând spre Martin cu o mișcare a capului.

— Sigur.

— Ai primit fotografiile de la locul crimei?

— Trebuie să ajungă din clipă-n clipă.

— Adu-le când vii cu avocatul. Vreau să văd dacă pot scoate ceva de la el.

Bruce dădu din cap și plecă, lăsând ușa să se închidă. Unul dintre dezavantajele faptului că pretindea că e lesbiană era că bărbații nu-i mai deschideau ușa.

An își prinse părul în coadă la spate în timp ce se îndrepta spre camera de interogatoriu. Ușa avea un geam, prin care îl văzu pe Martin stând la masă, tot cu pumnii încleștați. Când intră în cameră el se ridică, de parcă erau într-un film făcut după un roman al lui Jane Austen. Ea se aștepta să spună ceva ca: „Într-adevăr”, dar el stătea nemișcat, cu mâinile încleștate, privindu-o cu ochii săi de un verde-închis.

— Te rog, ia loc, îi spuse, așezându-se pe scaunul celălalt. Avocatul tău e pe drum.

— Are experiență?

An era surprinsă de întrebare.

— Nu știu, recunoscu ea.

— Pentru că deseori oamenii au parte de avocați din oficiu neexperimentați, îi spuse Martin. Am citit despre asta – cazuri în care oameni nevinovați au parte de avocați leneși care sunt de-a dreptul orbi, ca și cum nu ar vedea. Unii dintre ei chiar sunt alcoolici sau suferă de narcolepsie!

— Chiar așa?

— Este chiar o problemă. S-au scris multe cărți despre acest lucru.

An nu fusese niciodată o admiratoare a avocaților din oficiu, dar ea era polițist, așa că această destăinuire nu o impresiona prea tare.

— Din experiența mea cu avocații din oficiu, am înțeles că primești exact pentru cât plătești.

— Exact cum bănuiam. Îți apreciez sinceritatea.

— E ceva ce vrei să-mi spui, domnule Reed?

— Nimic, până nu sosește avocatul meu. Sper că nu tragi concluzia că sunt nepoliticos, dar este o situație foarte gravă. Îți dai seama că eu nu am primit niciodată o amendă, nici măcar pentru depășirea limitei de viteză? Scutură capul. Bineînțeles că îți dai seama. Cred că deja mi-ai citit dosarul. Mi-ai percheziționat casa? De asta durează atât de mult? Încerci să obții un mandat de percheziție?

— Ce crezi că am putea găsi în casa ta?

El mormăi, dar ea auzi foarte clar:

— O bătrână de șaizeci și trei de ani, foarte furioasă.

— Mama ta crede că ești alcoolic, spuse An.

Bolborosi ceva.

— Ar vrea ea.

An îi privi mâinile, pe care le ținea împreunate, pe masă. Bruce îl lăsase cu cătușele la mâini, iar An trebui să admită că el avea dreptate cu ceea ce spunea despre aparatul de la Krispy Kreme.

— Dă-mi mâinile, spuse ea, luându-și cheile.

Încercă să nu-l atingă în timp ce-i scotea cătușele, dar nu prea avea cum să facă asta. Pielea lui era transpirată, iar asta o făcu să se înfioare.

— Mulțumesc, spuse el, masându-și încheieturile pentru a restabili circulația sângelui. Albada – este în germană?

— Olandeză.

Vorbi cu un accent stricat.

— *Pardonne-moi.*

— Asta-i în franceză.

— *Oui.*

— Iar franceză.

Clipi de câteva ori.

An suspină.

— Vrei să-mi spui unde ai fost noaptea trecută?

— Ți-am spus că a trebuit să o duc pe mama să-și ia lopata.

— Știi faptul că pe numele mamei tale a fost emis un ordin de restricție, cerut de Clubul Bujorilor din Lawrenceville?

Gâtul i se mișca în timp ce înghițea.

— A fost doar o neînțelegere.

— Și cu Asociația Baptistă a Voluntarelor în Spitale?

Rămase cu gura deschisă de uimire.

— Și ei au depus o plângere?

— Nu ți-a spus asta mama ta?

Dădu din cap, vizibil agitat.

— Se pare că ei cred că este o persoană violentă.

— Nu e violentă. Doar… intimidează.

O mamă care intimidează. Interesant.

— Te-a bătut vreodată?

— A aruncat odată cu un pantof în mine, dar cred că era din cauză că ascultam la televizor cu căștile pe urechi. Știi cum sunt alea fără fir?

An aprobă, dând din cap.

— Interferau cumva cu aparatul său auditiv.

— Așa că a aruncat cu un pantof în tine?

— Doar ca să-mi atragă atenția. Vorbea de parcă ar fi fost perfect normal. Ce-are a face mama mea cu asta?

— Sunt detectiv, domnule Reed. Eu adun indicii. Văd în fața mea un bărbat care provine dintr-o familie violentă. Văd pe cineva care conduce o mașină pătată de sânge – sânge care-i aparține unei femei decedate.

— Ei bine, asta – recunosc – nu sună bine.

— Nu, deloc.

— Presupun că mă potrivesc profilului, nu-i așa? Începu să dea din cap, aprobându-se singur. Un singuratic care locuiește cu mama lui. Supra-calificat, insuficient folosit.

Ei bine, ea nu pricepu și ultimele cuvinte.

— Sper că nu crezi că sunt un ucigaș dezorganizat. Sunt un om foarte ordonat întreab-o pe colega mea, Unique Jones. Deseori are ceva de spus cu privire la atenția mea pentru detalii.

An și-ar fi dorit și ea mult să poată sta de vorbă cu Unique Jones. Femeia avea un mandat de arestare pe numele ei pentru furt din magazine. La adresa de acasă pe care o dăduse la Southern Toilet Supply era un teren viran.

— Ești un ucigaș, domnule Reed?

— Nu, bineînțeles că nu! Păru din nou ofensat. Ți-am spus ce s-a întâmplat dimineață cu mașina mea, cum m-am tăiat la mână. Eu sunt victima aici. Cineva mi-a înscenat asta.

— De ce ți-ar înscena cineva așa ceva?

— Exact! răspunse el, lovind cu degetul mijlociu în masă, de parcă ea ar fi pus punctul pe i pentru el.

— Unde ai fost seara trecută, domnule Reed?

Își privi mâinile. Urmele roșii lăsate de cătușe încă erau vizibile. Ea văzu dunga purpurie pe lateralul degetului lui mare. O observase în timpul arestării, și el mormăise ceva

despre un accident de muncă.

— Și „Anther” este tot olandez? întrebă Martin.

— Este acea parte a florii unde este produs polenul. Se lăsă pe spate, simțindu-se extrem de obosită. Tatăl meu a fost botanist. Spera să aibă un băiat.

Martin clipi, neînțelegând.

Ei bine, asta nu era una dintre glumele ei cele mai reușite, dar nu crezuse că va avea o asemenea reacție deplorabilă. Și în plus, omul ăsta stătea într-o cameră de interogatoriu, fiind suspect de o crimă cumplită, așa că poate că ea se aștepta la prea mult.

Unul dintre motivele pentru care Charlie, soțul său decedat, se înfuria pe An era faptul că nu pricepea glumele acesteia. O admonesta pentru vorbele sale de duh, acuzând-o că se dădea mare cu educația ei în fața lui (de parcă a avea o licență în istoria artei nu era un motiv suficient pentru a scrie acasă despre asta). Începea pe un ton potolit, apoi, cu cât își pierdea controlul, cu atât ridica vocea, până când ajungea deasupra ei, țipând, lovind-o cu pumnii în corp – dar niciodată în față.

Era jenant, într-adevăr, ca o femeie de douăzeci și trei de ani, care purta zilnic uniforma și pistolul pentru a păstra liniștea, să fie bătută astfel aproape în fiecare noapte. Nu a ripostat niciodată, deși cu siguranță că Charlie o merita. Ce anume o făcea pe An să fie victimă? Văzuse atâta violență domestică în meseria sa, încât i se părea că este ceva aproape normal. În acei ani de început în poliție, jumătate din apelurile pe care le primea erau din cauză că un bărbat se îmbăta și bătea o femeie. Văzuse poveștile lor de dragoste, scuzele pe care le spuneau. Apoi pleca acasă, unde Charlie o bătea.

Într-adevăr, a fost un noroc faptul că a alunecat în baie și s-a lovit la cap. Când An l-a găsit acolo, singura întrebare care îi stăruia în minte era dacă să lase apa pornită sau nu, în timp ce el sângera încet până la moarte. Era fiica unor părinți olandezi, așa că știa ce să facă mai bine decât să irosească apa. A închis robinetul și a plecat să urmărească *Roata*

Norocului.

Aceasta se întâmpla pe vremea când trebuia să cumperi diferite produse cu banii câștigați. An încă și-o putea aminti pe femeia care câștigase în acea noapte. Prima cameră arăta toate acele lucruri exotice, scumpe, în timp ce o a doua cameră prezenta fața emoționată a câștigătoarei în timp ce spunea ce alege. „Voi lua setul de masă pentru cinci sute nouăzeci și nouă, și bufetul care este în set pentru trei sute cincizeci.” Rămâneau întotdeauna câteva sute de dolari, și invariabil, câștigătorul trebuia să aleagă ogarii albi de ceramică. An își dorise dintotdeauna unul din aceste bibelouri. Încercase să găsească unul la magazin. Era genul de cadou pe care i l-ar fi făcut Jill dacă ar fi avut puterea să se ridice din pat (nu e vorba că aveau mulți bani; banii primiți de Jill de la spital abia ajungeau pentru plata părții sale din ipotecă).

Bruce ciocăni în ușă în timp ce intra în camera de interogatoriu. Avea un dosar în mână; fotografii de la locul crimei. Puse dosarul pe masă și îl împinse către An, în timp ce un băiețel de doisprezece ani în costum păși în urma lui.

Ei bine, apărătorul din oficiu nu putea avea doisprezece ani, dar așa părea. Când păși prin cameră, pantofii săi scârțâiau. Observă că părul său era ud unde avea un vârtej. Pe mâneca hainei lui încă mai era eticheta producătorului cusută pe manșetă.

— Eu sunt Max Jergens, spuse el, iar pe An aproape că o bufni râsul, gândindu-se că acest nume s-ar potrivi mai curând unui star porno bine dotat.

Nu se putu abține și privirea îi coborî direct spre vintrele acestuia. Jergens observă, bineînțeles. Buzele i se curbară într-un zâmbet An încercă să pară profesionistă, și să nu-i privească vintrele, când îi spuse:

— Sunt detectivul An Albada. Avem niște întrebări pentru clientul dumneavoastră cu privire la **moartea** colegei lui de muncă, Sandra Burke.

Își puse servieta pe masă, deschise încuietorile, scoase un blocnotes, închise servieta, o puse pe podea, se așeză la masă, scoase un stilou din buzunarul de la piept desfăcu capacul și îl

înfipse la celălalt capăt apoi scrise „Anabada”.

— Și eu am făcut greșeala asta, spuse Martin, dorind să ajute, în timp ce luă stiloul din mâna avocatului său. Tăie cu o linie cuvântul și scrise cu o caligrafie înflorată, ce semăna cu scrisul unei adolescente „Detectiv Anther Albada”. Puse chiar și un cerculeț peste „i”, în loc de punct.

Bruce chicoti în spatele lui An. Nu trebuia să se întoarcă pentru a ști că ținea brațele încrucișate pe piept și îl privea pe Martin.

— Ce probe aveți împotriva clientului meu? întrebă Jergens.

— E o prostie, într-adevăr… începu Martin, dar An îi tăie elanul cu o privire care spunea: „Vorbea cu tine?”

— Am găsit sânge pe mașina domnului Reed – **pe mașina lui** – amestecat cu cel al victimei. Avem dovezi clare că mașina domnului Reed a trecut peste domnișoara Burke, spuse An.

Martin păli.

— M-am tăiat la mână, explică el. Bara de protecție atârna în fața mașinii mele. M-am tăiat la mână.

Întinse mâinile și ea văzu tăieturile subțiri ce se încrucișau pe palmele lui. Făcuseră poze ale acelor răni când l-au arestat, iar An se gândise atunci, ca și acum, că dacă Sandra Burke ar fi fost omorâtă prin tăierea cu o foaie de hârtie, acesta ar fi fost un caz închis.

— Unde a fost găsit cadavrul? întrebă Jergens.

— La mai puțin de jumătate de milă de locul de muncă al domnului Reed – pe același traseu pe care îl urmează zilnic.

Jergens păru surprins.

— Chiar așa?

— Credem că și-a dus mama acasă, apoi a plecat să o caute pe femeia care l-a umilit în urmă cu două zile. An îl privea pe Martin în timp ce prezenta acest scenariu. Nu părea genul de om care să fie ros de ură, dar ea era o femeie adultă care avea o relație de opt ani cu un prieten imaginar, așa că cine și-ar fi dat seama?

— Are un alibi? întrebă Jergens.

— Nu.

— Au! Jergens chicoti.

Privi spre blocnotesul său, unde notase numele lui An cu stiloul. Când văzu că aceasta îl privește, îi făcu cu ochiul și transformă unul dintre cerculețe într-o inimă.

— Ești narcoleptic? își întrebă Martin avocatul.

Jergens dădu din cap, cu tristețe.

— Aș vrea eu.

An deschise dosarul pe care i-l dăduse Bruce, ținându-l astfel încât Martin și băiatul-avocat să nu poată vedea conținutul. Pozele erau dure, violente. Sandy nu fusese doar lovită de mașină. Corpul său prezenta vânătăi pe zone **extinse**, unde fusese lovită în mod repetat cu un obiect bont. La locul faptei, legistul presupusese că era vorba despre o bucată de lemn sau ceva cu capăt pătrat. Când An deschisese portbagajul mașinii lui Martin și văzuse colțurile zdrobite ale servietei lui, o adăugase la lista armelor posibile.

Legistul interpretase cu ușurință dovezile prezente la locul crimei: mașina fusese folosită pentru a doborî victima. Bătaia care a urmat a omorât-o pe femeie. Apoi, ucigașul a urcat din nou în mașină și a trecut cu roata peste capul ei. Apoi peste corp. Apoi iar peste cap.

An trebuia să recunoască, chiar și doar pentru ea însăși, că nu prea îi părea rău pentru victimă. Sandra Burke avea doi copii, lăsați în grija statului. Avusese un trecut plin de droguri și de abuz de alcool. Fusese arestată odată din cauză că intimidase un vecin mai în vârstă ca să-i dea zece dolari pentru țigări.

Toate acestea la un loc nu aveau nimic spectaculos în esență – cu siguranță că nu era primul caz al lui An în care o mamă alcoolică, denaturată, fusese ucisă cu sânge rece – dar era un anumit lucru în legătură cu Sandra Burke care o enervase cu adevărat pe An: nu avea deloc grijă de casă. Lăsase farfuriile în chiuvetă atâta vreme încât mâncarea începuse să **mucegăiască**. Cât de greu era să le pună în mașina de spălat vase? Și ar fi murit dacă din când în când dădea cu aspiratorul pe covorul din holul de la intrare? Pentru

numele lui Dumnezeu, aspiratorul era chiar acolo, în dulapul de pe hol.

— Mă scuzați? spuse Martin.

An își dădu seama că tăcuse prea mult timp. Își drese glasul, încercând să nu se mai gândească la vasele murdare, ci să o considere pe Sandra Burke o ființă umană și nu o persoană extrem de neîngrijită.

— Domnule Reed, ai lovit vreodată o femeie?

Se zbârli.

— Bineînțeles că nu. Bărbații sunt mai puternici decât femeile. Este un avantaj nedrept.

Bruce chicoti.

— Trebuie să fii singur cu ele înainte să le lovești, nu-i așa, Marty? Despre ce a fost vorba? Lovi cu palmele în masă, ridicând vocea. Spune-ne ce s-a întâmplat, Martin! Spune-ne adevărul! Se aplecă mai aproape. Ai venit la Susan și ea ți-a spus să te cari! Am dreptate?

Martin și An se priviră. Cu o voce blajină, îl corectă:

— De fapt, o cheamă Sandy.

Jergens tăie cuvântul „Susan” de pe blocnotesul său și scrise „Sandee”.

An simți cum o durere de cap începe să urce de la ceafă spre baza creierului. Întrebă:

— Domnule Reed, unde ai fost noaptea trecută, după ce ai lăsat-o pe mama ta acasă?

— Am condus în împrejurimi, a mormăit el.

— Vorbește mai tare, îl certă Bruce.

— Am spus că doar am condus prin împrejurimi, repetă Martin. E o nebunie. Sincer, de ce aș răni-o pe Sandy?

An îl lovi cu piciorul pe Bruce, indicându-i că ar trebui să-și întoarcă căutătura furioasă spre perete.

— Colegii de muncă susțin că Sandy te cam tachina, îi spuse ea lui Martin.

— Nu, nu e adevărat, ripostă Martin. Ei bine, vreau să spun că nu într-un mod lipsit de respect. Adică nu voia să fie rea. Mă rog, poate că era puțin rea, dar nu voia să mă rănească…

— Cu două zile în urmă, a mers la megafon și ți-a strigat „puță bleagă”, apoi a lipit cu Super Glue un vibrator de treizeci de centimetri pe biroul tău.

Martin își drese vocea.

— Îi plăcea să facă farse.

— Așa se pare.

— Și Sandy știa că Super Glue poate fi ușor scos cu GlooperGone. Este unul dintre cele mai bine vândute produse de la Southern. Dădu din cap. A lucrat de la început cu produsele marca Glooper, ce Dumnezeu!

An încercă să nu și-l imagineze pe Martin ținând în mână un vibrator de treizeci de centimetri în timp ce-l dădea cu solvent pentru a-l dezlipi de pe biroul său.

— Unele dintre femeile cu care am vorbit ne-au spus că trăgeai cu urechea în timp ce ele erau la toaletă.

Buzele lui Jergens se strâmbară a dezgust.

— Chiar așa, tipule?

— Biroul meu este chiar lângă toalete. Nu am tras cu urechea. N-am avut de ales, explică Martin.

— Da, sigur.

Jergens se întoarse la mâzgăliturile lui. An văzu că desenase o figură ca a lui Humpty Dumpty, agățată în ștreang.

— Domnule Reed, puteți clarifica toate acestea doar dacă ne spuneți unde ați fost noaptea trecută, îi sugeră An.

— V-am spus că am condus prin împrejurimi. Am ajuns acasă la opt – era o emisiune la televizor pe care doream să o văd.

Jergens ciuli urechile.

— Ce ai văzut?

Martin privi spre podea, înroșindu-se la față. Mormăi ceva de neînțeles.

— Ce? întrebară An, Bruce și Jergens în același timp.

Martin ridică privirea și își îndreptă umerii.

— *Dansez pentru tine.*

Jergens îi aruncă lui Bruce o privire, și amândoi începură să chicotească.

— L-ai văzut cu mămica?

An îi aruncă o privire avocatului, dintr-un anumit motiv simțind că trebuie să-și protejeze suspectul.

— Da, l-am urmărit cu mama, răspunse Martin.

An își dădu seama că se lupta să mai păstreze o urmă de demnitate.

— L-ai urmărit până la sfârșit? întrebă ea.

Martin dădu din cap.

— Mama a plecat la culcare când domnul T dansa rumba, și pentru că, de când mă știu, sunt fan al Echipei de Șoc, am vrut să văd ce se mai întâmplă. Nu e nimic feminin în faptul că vreau să privesc oamenii care dansează, adăugă el. Domnul T se mișcă foarte ușor. E un sportiv extraordinar. Mulți sportivi iau lecții de dans. Îi face mai agili.

An suspină din nou, așezându-se pe scaun. Sandra Burke fusese omorâtă cam pe la opt și un sfert, când, dacă An își amintea corect, era cam în momentul în care unul dintre membrii juriului de la *Dansez pentru tine* comentase că, de fapt, mulți atleți erau dansatori pricepuți.

Martin încerca în continuare să-și apere masculinitatea.

— Nu e nimic rău în a fi interesat de o mulțime de lucruri. Mă interesează multe. Chiar foarte multe lucruri.

— Cărți?

Martin zâmbi – un zâmbet adevărat.

— Îmi place să citesc.

— Ce subiecte te interesează?

— Ei bine, misterele crimelor. SF, dar mai mult mă interesează problemele sociale decât navele spațiale. Își privi mâinile, cu timiditate. Îmi place foarte mult de Kathy Reichs. Personajul său principal este foarte… atrăgător. Pătrunde în profunzime, la fel ca… știi tu… ca tine.

An simți că roșește. Nu ratase niciodată un episod din *Bones.* O compara el cumva cu Tempe Brennan?

Bruce nu se lăsă impresionat.

— Haide, Reed. Dr. Brennan este detectiv antropolog.

— Are dreptate, omule, fu de acord Jergens, părând să uite că Martin era clientul său. Andi este detectiv.

— Anther, îl corectă Martin. Detectiv Anther Albada. O

privi pe An, în timp ce indica cu degetul pe blocnotesul unde îi scrisese numele. Anther.

An începu din nou să își roadă cuticulele. Se forță să se oprească. Lucrurile o luaseră razna, iar ea nu își dădea seama cum se întâmplase asta.

— Citești și romane polițiste? îl întrebă ea pe Martin.

— Bineînțeles. Dar doar Ann Rule – nu alte mizerii. A, și nu mă uit niciodată la poze.

An deschise dosarul, pentru ca Martin să poată vedea pozele.

— Poze ca acestea? întrebă ea, întorcând poză după poză, arătându-i-o pe Sandra Burke goală și diformă, cu corpul zdrobit acolo unde mașina trecuse înainte și înapoi peste ea. Am găsit bucăți din dinții ei în cauciucul din spate al mașinii tale.

Martin deschise gura și vomită peste masă.

CAPITOLUL 3

Ce a făcut Martin cu adevărat în acea noapte, sau tot ce strălucește te atrage

Martin spunea deseori că nu era o persoană rasistă. Îl sprijinise pe Barack Obama, sau cel puțin așa le spusese celorlalți (viața lui Martin fusese condusă de femei puternice; nu dorea să schimbe nimic). Cel mai apropiat coleg de muncă era negru. Câteodată asculta muzică rap și îi plăcea Chris Rock. Era, pe scurt, un om care nu vedea negri și albi. Când privea o persoană, vedea un om, nu culoarea pielii.

Chiar și așa, Martin nu se putea abține să nu observe că era singurul alb din celula închisorii din Atlanta. Această discrepanță de culoare fusese observată și de ceilalți pușcăriași. Când intrase prima dată în celulă, cineva observase cămașa cu mâneci scurte a lui Martin și acul de cravată și spusese: „Hei, uite un Republican."

Nu putea crede că îl reținuseră pe baza unei probe atât de inconsistente. Desigur, sângele lui era amestecat cu chestiile… lui Sandy… dar asta nu însemna nimic. Sau însemna? Trebuia să fi citit romanele Patriciei Cornwell pentru a ști că urmele de sânge nu puteau fi datate. Din punct de vedere științific, nu exista nicio metodă care să arate că Martin atinsese bara a doua zi după incident. Ce porcărie!

Își ținu respirația, căci se răspândise în aer un miros de fecale proaspete. Erau două toalete, ambele în văzul lumii. Un bărbat masiv și chelios [să spun stătea și?] citea o revistă, făcându-și treburile de parcă ar fi fost o zi obișnuită din viața lui. Martin stătuse întreaga-i viață în apropierea toaletelor și se băgase în cel mai îndepărtat colț când intrase prima dată în celulă, dar mirosul părea să treacă prin pereți și să-l înconjoare. Stătea pe podea, cu genunchii la piept și nu se putea gândi decât la felul în care sistemul te transformă într-un animal. Cât va dura până când Natura va câștiga și va fi

obligat să se ușureze în fața unor străini? Cât va dura până când demnitatea sa va dispărea complet și va scuipa pe podea și se va freca de ceilalți vardiști? Sau erau răcani? Martin încă nu stăpânea jargonul.

Ah, cum ar fi fost dacă la singurul telefon pe care avea voie să-l dea ar fi răspuns tatăl său și nu mama lui, care nu-i era de niciun ajutor. Dar ea nu răspunsese la telefon. Robotul zbârnâi, iar vocea dogită a lui Evie spuse să lase un mesaj. Știa că este acasă – Evie nu putea pleca singură cu mașina din cauza cataractei – la fel de bine cum știa că Martin stătea – ba nu, putrezea! – în închisoare.

Tatăl său nu l-ar fi lăsat pe unicul său fiu să stea printre acești monștri. Tatăl său ar fi… ah, pe cine păcălea el? Marty Reed fusese la fel de inutil cât timp trăise ca și acum, când era mort. Un contabil, la fel cum ajunsese și fiul său. Marty lucrase în fișare și servicii financiare pentru o firmă importantă de avocatură din oraș. Mama lui îl numise „accident” până când societatea de asigurări **afirmase** că, indiferent de cât ar fi **insistat,** cauza oficială a morții lui Martin Harrison Reed Senior era sinuciderea.

Astfel se întâmplase: Marty luase un mic dejun plăcut, la care servise o salată cu șuncă și ou umplut. Scrisese câteva cuvinte pe spatele unei fișe și își scosese ochelarii. Le-a lăsat pe ambele pe birou. Nimănui nu i se păruse ciudat să-l vadă pe Marty bâjbâind orbește prin birou, lovindu-se de scaune și de pereți (nu vedea absolut nimic fără ochelari) în timp ce își croia drum spre coridor. Încă mai ținea în mână rămășițele pungii de mâncare în vreme ce-și croia drum spre jgheabul de la gunoi. Cineva spusese că a auzit un chicotit concomitent cu scârțâitul ușii, deci acela a fost ultimul sunet pe care l-a scos. Marty nici măcar nu a țipat când a alunecat pe jgheab, aterizând treizeci și opt de etaje mai jos, alături de ambalajul pachetului de mâncare.

Au trecut câteva ore până când șoferul mașinii de gunoi a găsit corpul și până când cineva a citit biletul: „Vă rog să donați ochelarii mei Vechiul Ordin Arab al Nobililor Mormântului Mistic.”

— Ce drăguț, spusese mama lui Martin, deși fusese furioasă când aflase că prezența femeilor nu era permisă la întrunirile acestui ordin.

Martin presupusese întotdeauna că știa explicația acestui chicotit. Tatăl său reușise într-un final să aibă ultimul cuvânt.

— Hei, valea! spuse cineva.

Auzi fluierături și câteva mieunături. Martin se întinse să vadă pe după picioarele bărbaților care stăteau lângă gratii. Văzu un tenis, o gambă…

— Liniște, muiștilor, le spuse An bărbaților care se întindeau spre ea. Înapoi, până nu vă trimit niște șocuri electrice.

Martin se strădui să se ridice în picioare, inima sărindu-i din piept la auzul vocii sale. Mulțimea se dădu la o parte și el înaintă, simțind privirile invidioase și curioase ale colegilor de celulă.

An îi făcu semn din cap polițistului de lângă ea și acesta deschise ușa celulei.

— Pe aici, spuse ea, pornind pe coridor.

Martin se împiedică în propriile-i picioare în timp ce încerca să țină pasul cu ea.

— A fost cumplit acolo, spuse el. Nu știi ce e acolo. Sunt animale. Mă simt atât de…

— Ai stat acolo mai puțin de treizeci de minute, îi spuse ea, tastând un cod pe panoul de lângă ușă.

— Chiar așa? întrebă el, surprins că nu trecuse nici măcar o oră. Mi s-a părut o veșnicie. Mulțumesc mult pentru… Martin își dădu seama ce se întâmplă. Hei, unde mă duci?

— Îți dau drumul să pleci, pe propria ta răspundere.

— Dar sângele? Dar amprentele?

— Încerci să mă faci să mă răzgândesc?

— Eu doar… nu vreau să dai de necaz, spuse el, recunoscând adevărul. Îi trecu prin minte imaginea lui An în camera de interogatoriu. Era îngrijorarea pe care o văzuse pe fața ei când vomitase pe masă? Nu era repulsie – Martin văzuse o mulțime de femei care simțiseră repulsie ca să știe cum arată aceasta.

— De ce aș da de necaz? întrebă ea.

— Că-mi dai drumul, îi răspunse. Adică, vorbim despre o mulțime de probe circumstanțiale.

An îl privi. El observă că una dintre pleoapele ei era mult mai căzută ca cealaltă. Cearcănele de sub ochii ei erau mai închise la culoare în lumina fluorescentă de pe coridor. Voia să o îmbrățișeze. Voia să-i ridice pleoapele căzute cu un sărut. Sau mai degrabă să i le coboare, deoarece părea mai ușor să facă o pleoapă să cadă mai mult apăsând pe ea decât ar fi să le ridice; era vorba doar de fizică.

— Ai nevoie de un avocat mai bun decât cel pe care l-ai primit.

— Max pare a fi un tip de treabă.

Chiar îi dăduse lui Martin un sfat bun, și anume să stea în preajma albilor de îndată ce va fi dus în celulă. Dacă ar fi fost albi acolo, așa ar fi făcut, cu siguranță.

— Îți dau drumul deoarece testele criminalistice au arătat că sângele lui Sandy de pe bara de protecție s-a uscat înainte de a se usca al tău.

— Puteți să vă dați seama de asta?

— Da, îi răspunse, cu o voce obosită. Putem.

Martin își scărpină bărbia, întrebându-se dacă va mai reuși vreodată să aibă încredere în Kay Scarpetta.

— Mașina ta rămâne la noi. Ferește-te de necazuri, îl avertiză An. Ești în continuare suspectul numărul 1 în acest caz.

— Da, înțeleg de ce.

— Mai trebuie să-mi spui ce ai făcut între momentul în care ai lăsat-o acasă pe mama ta și ora la care te-ai întors.

Martin strânse din buze.

— Domnule Reed…

— Jur că nu i-aș fi făcut niciodată nimic rău lui Sandy. Mă tachina câteodată, dar știu că ținea la mine. Uneori, când oamenii se iau de tine, o fac deoarece, pentru ei, este singurul mod în care știu să-și manifeste afecțiunea. Martin ridică din umeri. Dacă o iei astfel, Sandy și cu mine eram chiar prieteni.

An îl privi. Oftă adânc de oboseală. Martin se gândi la

toate lucrurile pe care le-ar face dacă ar fi a lui: i-ar mângâia părul, i-ar masa picioarele, i-ar schimba becurile (chiar dacă ar avea păianjeni!). Ar învăța să gătească pentru ea. Arta de a face dragoste o va deprinde cu ușurință, la fel cum învățase să facă macrameuri și machete de vapoare în clasa a noua. Și nu păstrase mama lui machetele vapoarelor pe dulapurile din bucătărie? Evie nu le-ar fi lăsat acolo atâția ani dacă n-ar fi crezut că sunt reușite!

— Domnule Reed?

Ea spusese ceva, dar el nu auzise.

— Da? *Dragostea mea…*

— Pleacă.

Văzu că ținea ușa deschisă pentru el. Un bărbat stătea într-o cușetă cu un plic ce conținea lucrurile personale ale lui Martin. Se întoarse pentru a-i mulțumi lui Anther – de fapt pentru a o mai privi o dată – dar văzu doar ușa care i se trântea în față.

Bărbatul din cușetă începu să vorbească în timp ce Martin se apropie.

— Numără-ți banii, verifică lucrurile și semnează aici.

Martin urmă instrucțiunile pas cu pas, numără până la ultimul bănuț, verifică portofelul să fie sigur că lozul pe care încă nu-l revendicase mai era acolo.

— Mulțumesc, îi spuse bărbatului, dar aparent răcanii{1} erau la fel de nepoliticoși ca și vardiștii. Sau era vorba de faptul că vardiștii controlau răcanii? Și de ce îi numeau răcani? Poate că din cauză că înotau împotriva curentului în loc să fie în rând cu lumea?

Martin se gândea la aceste lucruri în timp ce mergea pe coridorul pușcăriei. Erau multe rânduri de scaune de vinil, suficiente pentru cinci sute de oameni, estimă el. Familiile așteptau în grupuri. Bunicii stăteau separat. Atâta tristețe…

Era o stație de taxiuri în fața intrării în pușcărie. Martin se urcă în primul, care mirosea vag a vomă. Sau poate că doar devenise conștient de mirosul său. Șoferul nu părea prea încântat. Deschise toate ferestrele când intră pe autostradă. Părul lui Martin se zbătea sălbatic în jurul feței sale,

înțepându-l peste obraji, dar nu-i păsa. Privi pe fereastră spre marginea orașului în timp ce șoferul trecea de pe I-20 pe I-285. Doar după ce au trecut de aeroportul din Atlanta și-a dat seama Martin că șoferul o luase pe cel mai lung drum posibil.

Ei bine, gândi Martin, *dacă șoferul își imaginează că va primi bacșiș, se înșală.*

Au oprit în fața casei exact cincizeci și două de minute mai târziu. Martin abia reuși să plătească suma afișată pe aparat. Șoferul consideră că asta era inacceptabil. Dădu cu spatele peste răsadurile lui Evie ca să poată ieși pe șosea. Probabil își închipuia că îl pedepsește astfel pe Martin, dar adevărul era că Martin era atât de furios că mama lui nu venise să-l ajute încât nu-i păsa cât de multe flori călcase.

— Ce dracu' faci acasă? îl luă Evie la rost. Stătea în pragul ușii, cu halatul de baie descheiat. Trebuia să fii în închisoare.

— Pușcărie, o corectă el. Închisoarea este locul unde te trimit după ce ești condamnat.

— Mulțumesc pentru lecție, domnule Al Naibii de Atotștiutor.

Martin urcă treptele din fața casei și intră. Se opri în dreptul oglinzii de pe hol, observând cât de mult îmbătrânise de dimineață și până acum. Asta se întâmplă dacă îți trăiești viața altfel decât ar trebui.

— A sunat Norton Shaw. Spune că te-a dat afară.

— Poftim?

— A spus să-ți iei lucrurile de acolo după orele de program și să lași cheile în biroul lui. Sper că nu te gândești să stai aici pe banii mei. Sunt o femeie bătrână. Trebuie să am grijă de mine.

— De ce m-ar da afară?

— Habar n-am, Martin. Dă-mi voie să presupun că e din cauză că ți-ai omorât unul dintre colegii de la muncă.

Martin simți că-l doare falca de la cât scrâșnise din dinți.

— Am nevoie să împrumut mașina ta.

— De ce, vrei să mai omori pe cineva?

Închise ochii și numără încet până la zece. Unu, doi, trei…

— Întotdeauna am fost de părere că ești autist, bombăni mama lui în timp ce se îndrepta spre bucătărie. Mă întreb dacă ar putea să te apere asta.

Martin deschise ochii. Slujba lui! Viața lui! Colegii de muncă erau singurii prieteni pe care-i avea. Ce va face fără acest debușeu social? Unde va mai avea parte de acest sentiment de camaraderie, de legătura cu lumea? Se privi în oglinda de pe hol. Asprimea din ochii săi era nouă. Acesta era bărbatul pe care îl văzuse An, acest Martin diferit, care vedea lumea ca pe un loc disperat și mișelesc?

Evie aruncă cheile spre Martin. El încercă să le prindă înainte de a-l lovi în față.

— Fă-i plinul înainte s-o aduci înapoi.

Martin se aplecă și le ridică.

— Ar trebui să aibă rezervorul plin.

— Trebuie să iau ceva de la magazin. Sunt o femeie bătrână cu un afurisit de criminal ca fiu. Cine știe cât vei sta la mititica?

Martin încercă să nu se gândească la mama lui în timp ce conducea. Din cauza cataractei, nu mai avea vedere periferică. Lovise cutia poștală săptămâna trecută cu mașina de tuns iarba.

Își privi în treacăt ceasul. La ora acesta, Southern Toilet Supply se închisese deja.

— Merg să-mi fac curat la birou, îi spusese el, în timp ce-l cuprindea tristețea. Cum ar putea fi el concediat? De ce i-ar face Norton Shaw una ca asta? Martin nu fusese condamnat pentru crimă. O plăcea pe Sandy. De ce naiba ar fi omorât-o? *Cum* naiba să o fi omorât? Lui nu-i plăcea nici măcar să omoare insecte.

Evie îl privi printre pleoapele strânse.

— Dacă ai fi nevinovat, i-ai amenința pe cei de la Southern că îi dai în judecată pentru că te-au dat afară fără motiv.

— Sunt nevinovat! strigă el. Mamă, știi că am fost acasă noaptea trecută.

Îi aruncă un rânjet ca al **Pisicii de Cheshire**. Amândoi

știau că nu era pe deplin adevărat.

****

Părea potrivit ca Martin să conducă mașina mamei lui până la Southern Toilet Supply. Se simțea ca și cum ar fi fost un personaj din romanul lui Janet Evanovich, așa că era normal ca, la fel ca Stephanie Plum, să fie blocat la volanul unui Cadillac albastru al unei rude mai în vârstă. Cu toate acestea, nu era o farsă. Aceasta era viața adevărată. Martin încetini când ajunse în dreptul locului unde polițiștii marcaseră cu bandă scena morții lui Sandy.

Sărmana Sandy. Sărmana Sandy cea distrusă. Sigur, ea îl tachinase, dar asta nu însemna că merita să moară. Chiar și Evie spusese asta.

— Ce glumă bună! exclamase ea când Martin îi povestise despre eșecul cu vibratorul lipit (Evie întrebase despre bucata de cauciuc pe care GlooperGone o topise într-un mod misterios pe degetul său. Chiar și după două săptămâni, linia purpurie era vizibilă).

Mașina din spatele său claxonă și Martin acceleră, plecând de la locul crimei. Mergea cu viteza legală, gândindu-se că An îl atenționase să se ferească de bucluc. Considerase că fusese frumos din partea ei să îl prevină, iar atunci An păruse a fi o persoană de treabă. Nu putea uita privirea îngrijorată pe care i-o aruncase în camera de interogatoriu chiar înainte de a sări de pe scaun pentru a se feri de stropii de vomă care inundaseră masa. Spera că mai avea copii ale acelor poze pe care le stricase. Avea nevoie de ele pentru a rezolva cazul.

Mașina din spatele său îl depăși pe contrasens, claxonând în timp ce trecea înaintea Cadillacului.

— Ah, Doamne, mormăi Martin, trăgând de volan în timp ce încerca să se ferească din calea sa. Roțile se loviră de bordură și întoarse brusc în parcarea unui mic magazin, cu mâinile încleștate pe volan și piciorul înfipt pe frână. Mașina se cutremură. Martin căută din priviri un semn luminos care clipea în amurg.

Madam Glitter{2}. Dacă Martin ar fi fost personajul unui roman, acesta ar fi primul exemplu de semn prevestitor. Sau nu? Deoarece, de fapt, lucrurile deja se întâmplaseră.

Adevărul era că Martin o dusese, de fapt, pe mama lui să-și ia lopata de la Clubul Bujorilor, care era chiar peste drum de magazinul lui Madam Glitter. Martin stătuse în Cadillacul mamei (aceasta refuzase să fie văzută în „păsărico-mobil") și privise semnul luminos care se aprindea și se stingea în lumina serii. „Stresat? Obosit? Ai nevoie de o mână de ajutor?" întreba acesta. „Masaj profesional la prețuri rezonabile! Trecătorii sunt bineveniți!"

Martin nu primise niciodată un masaj, și adevărul era că de când petrecuse trei ore râcâind urmele lipiciului cu care fusese prins vibratorul pe biroul său, avea dureri mari de spate. Avea un cârcel la gât și un nod sub omoplat care se simțea de parcă un cuțit încins îl împungea printre coaste de fiecare dată când își mișca brațul drept. La ce era bun masajul, dacă nu pentru asta?

Pe tot drumul de întoarcere spre casă se gândi la masaj, cufundat în nemulțumirile lui Evie față de „cățeaua aia care conduce clubul de grădinărit de parcă ar fi șeful naziștilor de la Dachau".

Cam așa își imaginase că va fi: o tânără cu un inel în nas și în picioarele goale îl va întâmpina la intrare. Poate că îl va servi cu ceai fierbinte și cu prăjiturele. Clopoțeii ar suna, și poate că bolborositul unei mici arteziene va umple aerul. Era ceva mai bun decât o atingere tămăduitoare? Martin citise despre un studiu într-una dintre revistele lui, în care se povestea despre iepurii folosiți pentru a testa medicamentele pentru colesterol. Cu un grup de iepuri s-au obținut rezultate extraordinare, și mai târziu s-a aflat că îngrijitorul acestora îi mângâia pe spate când îi hrănea. I se putea întâmpla același lucru și lui Martin? Ar putea atingerile unei alte ființe să-l facă fericit?

— Mă întorc mai târziu, îi spusese Martin mamei lui, plecând de lângă bordura din fața casei de îndată ce Evie coborî din mașină.

— Ce naiba… spuse ea, chiar înainte ca demarajul mașinii să trântească ușa.

În timp ce conducea, Martin se simți relaxat doar gândindu-se la masaj. Acceleră, gonind cu Cadillacul peste limita legală de viteză. Își imagina această nouă atitudine îndrăzneață a lui. Ce va spune mâine Unique când va strecura în discuție detalii despre faptul că a primit un masaj? Va fi considerat un soi de metrosexual din această cauză? Va începe să folosească cremă de ras parfumată, la bărbieritul său săptămânal? Își va face pedichiura, ca Unique? Ha! Nu-i așa că i s-ar părea nostim?

Ce invidioasă ar fi!

Opri mașina și parcă chiar în fața intrării. De îndată ce coborî din mașină, exaltarea începu să-l părăsească. Draperii grele acopereau ferestrele. Ușa din față avea un autocolant cu un om în scaunul cu rotile, pe care scria: „Suntem specializați în nevoile speciale de jos.” Mai rău, alături era un fast-food, așa că atunci când Martin intră la Madam Glitter, un miros de pui prăjit îl învălui.

— Vrei un masaj? întrebă femeia din spatele tejghelei.

Era imensă, probabil unul dintre cei mai corpolenți oameni pe care îi văzuse vreodată (și asta spune multe – căci în familia lui Evie existaseră niște femei vânjoase).

— Eu, ăăă, eram…

Martin își simți picioarele cum o iau înapoi.

— Cincizeci de dolari. Nu se acceptă carduri de credit. Femeia îi făcu semn cu capul către o ușă închisă. Intră **acolo**, dezbracă-te și **vin** într-o secundă.

Martin rămase nemișcat.

— Mișcă, se răsti ea, astfel că Martin se conformă.

Mirosul de pui era și mai puternic în micuța cameră de masaj. În mijloc era o masă cu un singur prosop de mâini așezat în locul în care Martin bănuia că va sta jumătatea de jos a corpului său. Își desfăcu cravata și o atârnă într-un cui de pe perete. Mâinile îi tremurau în timp ce se descheia la cămașă și se simți prost din această cauză, deoarece, în definitiv era un masaj terapeutic, nu o *întâlnire,* pentru numele

lui Dumnezeu.

Totuși, cât timp trecuse de când nu se mai dezbrăcase în fața unei femei? Încercă să-și amintească. Fusese o fată la liceu, o domnișoară dulce, care purta corset pentru a-și corecta scolioza. Wendy. Martin zâmbi când își aminti de ea, de felul în care curbura coloanei sale vertebrale se simțea în palma lui. De nu s-ar fi transferat la o școală pentru copii inteligenți din Atlanta… Apoi a fost Marcia, femeia care lucra la magazinașul de pe strada lui Martin. Fusese o neînțelegere, totuși. Din nefericire, Martin nu a realizat că el ajunsese complet dezbrăcat în timp ce Marcia avea toate hainele pe ea și tocmai ieșea pe ușă.

Ușa se deschise și apucă în grabă prosopul, acoperindu-și goliciunea.

— Tre' să termin repede, spuse femeia, ridicându-i pantalonii de pe podea. Scoase portofelul lui Martin din buzunarul pantalonilor în timp ce vorbea. Fiu-meu are gripă. Credeam că vrea doar să scape de școală, dar m-a sunat sora lui și mi-a spus că are febră.

Martin o urmări cum numără cincizeci de dolari și cum îi pune înapoi portofelul în buzunarul pantalonilor.

— Îmi pare rău să aud asta.

Băgă mâna într-un recipient cu cremă.

— Întinde-te pe spate.

Martin se urcă pe masă, încercând să țină cu mâna prosopul în fața zonelor intime.

— Ai copii? întrebă ea, frecându-și loțiunea pe mâini.

Martin deschise gura să vorbească tocmai când mâna ei pătrunse sub prosop și degetele sale se înfășurară în jurul membrului său.

— O, Doamne! scânci el.

— Îmi pare rău, am mâinile reci. Privea în tavan, cu o față plictisită în timp ce umărul i se mișca înainte și înapoi, odată cu mâna. Uite, câteodată mă întreb dacă guvernul ne spune adevărul.

— Îhî.

Martin gâfâia atât de tare încât abia vorbea.

— Vreau să zic, uite gripa asta care bântuie. Îl scutură, iar și iar. Toți pe care-i știu să o fi luat, zac o săptămână, apoi se simt mai bine, dar peste două luni se simt tot rău.

Martin se apucă de marginile mesei, încercând să nu cadă.

— Poți avea încredere în CDC[3]? N-ar trebui să urmărească rahaturile astea?

— Îhî…

— Și FDA[4] – acum ne spun că medicamentele sunt sigure, în secunda următoare le dau jos de pe rafturi.

— Oh-oh-oh…

— Adică nu mai putem crede nimic din ce ne spun ei.

Martin închise ochii, încercând să nu mai vadă cum se mișca grăsimea de pe brațul lui Madam Glitter în timp ce-și mișca mâna. Strânse pleoapele și mai tare, încercând să se gândească la Angelina Jolie, Rebecca Romijn… dar doar atunci când în minte îi apăru Diane Sawyer într-un pulover lila de cașmir simți că își dă drumul.

În loc de vocea aspră a lui Madam Glitter, auzi inflexiunile dulci ale lui Diane când întrebă:

— Vrei să te strâng de ouă?

— Gah! Gah! Gah!

Își dădu drumul asemenea unui aspersor de grădină care are furtunul înnodat.

Madam Glitter își șterse mâinile pe prosop.

— Îmi pare rău să te grăbesc, dar trebuie să plec la băiatul meu.

Martin se holba la tavan, încă gâfâind. Era o pată maronie chiar deasupra mesei. Cum de nu o observase până atunci?

Îl mângâie pe coapsă.

— Hai, cavalere. Hopa sus.

Martin se forță să se ridice. Vinilul scârțâi când se mișcă. Transpirase. Încă respira greu.

— Ar trebui să se uite cineva la alunița aia a ta, îi spuse ea lui Martin când ieșea pe ușă.

Și asta trebuia să îi spună Martin lui Anther, că el primea un masaj cu finalizare în timp ce Sandy era omorâtă? Ce fel de alibi ar fi fost ăsta? Ce fel de om plătește pentru sex? Ar fi

preferat să fie condamnat ca ucigaș decât să afle mama lui ce făcuse. Avea vreo bănuială cu privire la locul unde fusese Martin în realitate? Evie era în pat când el se întorcea de la salonul de masaj. Din fericire, văzuse *Dansez pentru tine* pe TiVo. Îl văzuse pe domnul T dansând rumba cu Joan Crawford și se gândise: Așa am ajuns? Chiar am plătit o mamă a doi copii pentru sex? Sau… chiar a fost sex? Masturbarea era similară cu un raport sexual? Martin presupusese că trebuie să pătrunzi în interiorul cuiva – sau era vorba de un alt fel de „inter"? Intern? Se încruntă. Nu părea ceva prea excitant.

Martin băgă în marșarier Cadillacul și plecă de la locul adevăratei lui crime. Poarta de la Southern Toilet Supply era deschisă, lucru care era o încălcare a regulilor companiei. Desigur, Martin nu mai făcea parte din companie, așa că n-ar fi trebuit să-i pese. Problema era că îi păsa. Oricine putea să intre aici. Poate că oamenii cei noi, care nu trebuiau să ia 2.300 din mașinărie nu se gândeau la haosul pe care îl puteau produce vandalii într-un astfel de loc, dar Martin știa prea bine.

Opri Cadillacul la locul său obișnuit, surprins să vadă că în parcare era doar mașina lui Unique. Cu siguranță că ea nu era genul care să facă ore suplimentare, dar poate că de această dată conștiința sa câștigase. Martin avea intenția să facă orele pe care le lipsise în acea zi de serviciu. Poate că fusese concediat, dar acesta nu era un motiv să se sustragă de la responsabilitățile lui.

Martin scoase cheile în timp ce se apropia de intrare, dar descoperi că ușa era deja descuiată. Nu se obosi să aprindă luminile pe drumul spre biroul său. Chiar nu avea niciun rost. Știa totul pe dinafară – felul în care era așezată mașinăria, felul în care erau așezate rafturile. Jumătate de viață, aceasta fusese casa lui Martin, locul în care se simțea valoros, apreciat. Și acum totul era pierdut – ca o șosetă în uscător.

— Ce faci aici, Fraiere?

Mâinile lui Unique se mișcau rapid, în timp ce înghesuia rechizitele de pe birou în poșeta sa.

— Am fost concediat.

— Îhî, mormăi ea, înghesuindu-și capsatorul într-un buzunar lateral. Norton spunea că abia așteaptă un motiv să poată scăpa de tine.

— Să scape de mine? repetă Martin. Nu putea fi adevărat. Norton Shaw îi dăduse calificativul de „corespunzător” la evaluarea anuală. Nu spui că cineva este corespunzător dacă încerci să scapi de el.

— Ce cauți afară din pușcărie? întrebă ea. Credeam că te-au pus deja pe scaunul electric.

— De fapt este injecția letală, o corectă Martin. Furi lucrurile de la birou?

— Plec cât încă se mai poate, îi răspunse, încercând să înghesuie un top de hârtie în geanta sa. Unique poate înțelege ce se întâmplă.

Martin bătu în retragere. Vorbea despre ea la persoana a treia doar când se simțea amenințată. Încă își amintea cum fusese prima dată când o auzise vorbind astfel. Martin sugerase că ar fi fost corect să facă curat în toaleta femeilor, după cum era de așteptat să facă și în cele ale bărbaților. „Unique nu spală toaletele!” țipase ea. „Unique…” încercase el.

— Nu am nevoie de probleme cu poliția, îi spuse ea. Unique nu rămâne pe aici, cu toți polițiștii care pun întrebări.

— Ce fel de întrebări?

— Să zicem că am cumpărat odată haine de la mall pentru care nu prea am plătit.

Martin era scandalizat.

— Ai *furat*?

Ea arătă spre pantalonii săi de mătase purpurie.

— Crezi că mă pot îmbrăca astfel cu cât mă plătești?

De fapt, el așa credea.

— Am o imagine de susținut, spuse ea, împingându-l pe Martin din drumul său în timp ce se învârtea în jurul biroului. Nu te pui cu garderoba unei doamne.

Poate că de vină erau problemele lui recente cu legea, dar furia lui Martin se transformă curând în fascinație. Lucrase vreme de trei ani alături de o femeie fără să știe că fură.

— Ai fost prinsă?

— Ar putea exista un mandat de arestare pe undeva. Știi și tu cum e.

Îi făcuse cumva cu ochiul? Martin așa credea.

— Da, răspunse el. Am petrecut și eu ceva vreme la pușcărie, înțeleg cum e.

Ea îl privi, cu buzele strânse. Era respect în privirea ei?

— M-am luptat cu răcanii, îi spuse el, testându-și argoul de pușcărie.

Ea era sceptică.

— Cum te-ai luptat?

— Ei bine, știi tu, pușcăria ne dezbină. A trebuit să stau cu albii, vezi tu. Cum ajungi acolo, trebuie să alegi o bandă.

— Bandă?

Se sprijini pe marginea biroului ei gol.

— Amici, poate de asta ai auzit.

Aruncă o cutie cu facturi pe podea și începu să o umple cu post-it-uri de pe biroul lui Martin.

— Chiar ai omorât-o pe Sandy?

— Ei bine… eu…, bâjbâi el. Mă tachina destul de aspru.

Unique se opri din umplutul cutiei.

— Fusei supărat după treaba cu vibratoru', nu-i așa? Am văzut-o în ochii tăi când plasticul ăla s-a topit pe degetul tău. Chicoti. Știam eu că e mai mult de capul tău, Martin.

Martin. Îi spusese Martin. Nu Fraier. Nu Grasule. Martin.

— Te-a enervat tare, nu-i așa?

Singurul lucru care îi veni să zică a fost:

— Cine ridică vibratorul, de vibrator va pieri.

Unique a făcut ochii mari.

— Ai violat-o?

Ridică din nou din umeri, gândindu-se că îi dăduse mai multă atenție ca oricând. De această dată chiar îi vorbea ca unei ființe umane!

— Spune-mi ce s-a întâmplat, șopti ea, lăsându-l să înțeleagă că este secretul lor. Promit să nu spun nimănui. Doar de dragul meu, spune-mi.

— Ei bine, eu…

— A fost vorba despre sex, nu-i așa?

Martin dădu din mână a lehamite, ușor îngrețoșat de gândul unui viol, mai ales că petrecuse aproape jumătate de oră într-o cușcă, alături de niște sălbatici.

— Am o fată care are grijă de nevoile astea.

I se tăie respirația.

— Ai plătit pentru sex? Ai fost la curve? Martin, exact asta a făcut și Ted Bundy!

Deoarece citise *Străinul de lângă mine* de cinci ori, Martin era sigur că afirmația ei nu era adevărată, dar nu găsi o replică potrivită, astfel că spuse:

— Da, sunt exact ca Ted Bundy.

— Unde? întrebă ea. Mergi în Atlanta? Le faci lucruri urâte?

Martin ridică din nou din umeri, sperând ca ea să nu vadă cum se înroșește din ce în ce mai mult la față.

— E o doamnă – pe nume Glitter. O folosesc pentru a-mi satisface nevoile.

— Să scapi de furie, nu-i așa? Făcu câțiva pași spre el. Ești un tip agresiv, nu-i așa, albinosule?

— Sunt temperamental.

— Am auzit cum ai călcat în picioare acea servietă, spuse ea. Asta ai folosit ca s-o omori?

Ridică din umeri, poate pentru a șaizecea oară. I se părea lui, sau Unique stătea mai aproape? Trebuia doar să se întindă ca să o atingă. Ceea ce și făcu.

— Ah, iubitule, murmură ea, de parcă la atingerea lui ar fi simțit furnicături pe piele. Mai fă-o odată.

O atinse pe brațul gol, degetele lui contrastând cu pielea sa cafenie. Din senin, ea își încleștă mâinile în jurul capului său. Îl smulse de la birou și-i îndesă fața între sânii ei voluminoși. Martin nu mai putea respira. Picioarele îi alunecau pe podea în timp ce încerca să se îndepărteze de ea.

— Vino-ncoa', **gemu**, iar unghiile sale roșii lăsară urme pe pielea lui Martin, în timp ce-i scotea în grabă pantalonii. Martin mai mult căzu în ea, decât se afundă. Îl prinse de fese atât de tare încât el se simți ca și cum fundul său ar fi avut

forma unui mâner. Cu siguranță că ea așa îl și folosea, împingând, trăgând, împingând și trăgând din nou, astfel încât Martin era forțat să facă mișcări de du-te vino.

Nu o putea opri, și după câteva sute de mișcări de du-te vino, nici nu a mai dorit să o oprească. Genunchii începeau să-i tremure.

— Ah-ah-ah!

— Spune-l, iubitule! strigă și ea. Spune-mi numele!

— *Iuu-nii-cc*! *Iuu-nii-cc*!

— Spune-l, Grasule! Spune mai tare!

— *Iu*! *Nii*! *Cc*! *Iu*! *Nii*! *Cc*!

— Asta e! strigă ea. Hai, iubitule! Arde-o pe Unique! Arde-o!

Îl trase și-l smulse, izbindu-l de ea. Martin se ținu de umerii ei în timp ce ea îi smucea corpul înainte și înapoi.

— Ah! Iisuse! Iisuse! Iisuse! strigă el.

— Nu, încă nu! îl avertiză ea, în timp ce mâinile opreau mișcarea.

Era prea târziu. Își dădu drumul în valuri, lăsând dâre care ar rivaliza chiar și cu gheizerul Old Faithful. Corpul său se scutură odată cu eliberarea virilă, mușchii i se crispară odată cu fiecare val care îi străbătea corpul.

— Nu-uu, mormăi Unique. Nu termina fără mine!

Mâna ei îl apucă din nou de cap, apăsându-i fața între picioarele ei și în despicătura sa cavernoasă. Unique era mai puternică decât părea. Unghiile i se înfipseseră în ceafa lui Martin, presându-i nasul în umezeala aceea. Se luptă să se ridice, dar ea îl obligă să vină mai aproape. Începu să se frece de fața lui, nasul alunecându-i în sus și-n jos. Martin se lupta cu nevoia de a strănuta, de a se îneca și de a țipa după aer. Începu să respire din ce în ce mai repede, creierul i se învârtea în cap, în timp ce ea continua să-i preseze fața în despicătura sa ca o portocală într-un storcător, apoi ca o bucată de brânză pe o răzătoare. Era ca o bucată de carne în tocător când începu să vadă stele, dar nu din cele bune. Pleoapele începură să-i tremure. Chiar înainte ca el să leșine ea termină, sau cel puțin așa crezu el. Oricum ar fi, Unique îl împinse de lângă ea

ca pe un câine care încerca să mănânce de pe farfuria ei. Martin căzu pe spate, mâinile alunecându-i pe pardoseală. Fața sa era atât de udă încât probabil că strălucea. Îl privi din nou cu dezgust.

— Nu-i nimic de capul tău, spuse ea, ridicându-și chiloții.

Grăsimea de pe burtă i se răsfrânse ca o brioșă peste marginea suportului său.

— Eu…

— Taci, Fraiere. Caută în poșetă, verificând ceva. Bine, atunci, mormăi.

Martin reușise să se ridice, dar era atât de amețit încât nu se putu apleca să-și tragă pantalonii. Se sprijini cu o mână pe birou. Acum ar trebui să facă un gest politicos, ca de exemplu să o invite la masă sau să bea ceva împreună.

— Unique, poate că…

— Ridică-ți pantalonii, Fraiere. Mădularul acela al tău nu e o perspectivă prea plăcută de privit.

— Ah, îmi pare rău.

Martin se strădui să facă ceea ce i se spusese.

— Du cutia la mașina mea, îi ordonă ea. Și nu mă mai privi astfel. Doar pentru că ai gustat mierea nu înseamnă că poți să mai dai târcoale stupului.

CAPITOLUL 4

Problema lui Martin cu Unique, sau An până la adânci bătrâneți

An își suflă nasul într-un șervețel, în timp ce lacrimile îi curgeau pe față. Ar fi trebuit să știe că nu e bine să urmărească *Casa veseliei* în timp ce era la ciclu. Sau poate că An era o persoană sensibilă în general. Orice ar fi făcut, nu reușea să și-l scoată pe Martin Reed din minte. Felul în care o comparase cu Tempe Brennan… felul în care vomitase când văzuse pozele de la locul crimei (An avusese întotdeauna o slăbiciune pentru bărbații cu stomacul slab. Tatăl ei suferise de ulcer toată viața.) Apoi felul în care o privise când îl scosese din acea celulă – pe jumătate ca un copil confuz, pe jumătate ca un monstru sadic. Îl va cunoaște vreodată pe adevăratul Martin?

An încercă să-și îndrepte din nou atenția către film, conștientă de faptul că dacă se va gândi la Martin nu va fi bine. Adevărul era după ce murise Charlie, unul dintre motivele pentru care An nu reușise să mai găsească un alt bărbat era faptul că îi era frică să nu fie bătută. Nu îi plăcea s-o recunoască (era genul de revelație pe care i-ar fi împărtășit-o doar lui Jill) dar hotărâse cu multă vreme în urmă că bărbatul perfect pentru ea era cel care nu ar fi putut s-o atingă niciodată sau nu s-ar fi putut apropia niciodată atât de mult încât s-o poată răni.

Pe scurt, partenerul ei ideal era Jill, dar cu un penis.

— Uf, gemu ea.

Era prea bătrână să se mai schimbe, și era destul de sigură că nu va reuși să șteargă definitiv eticheta de „lesbiană” fără să lase urme.

An încercă să se concentreze la film, ținând în poală cutia cu șervețele. Lily Bart, personajul interpretat de Gillian Anderson, era întinsă pe pat și tocmai lua doza fatală de

laudanum, când sună telefonul lui An.

— Alo? scânci ea.

— Ah, la naiba, spuse Bruce. Știam că nu trebuia să te las să pleci singură acasă. Nu acum, când este comemorarea lui Jill și restul.

An privi imaginea cu Gillian Anderson întinsă pe pat. Chiar și în preajma morții, era la fel de frumoasă. An nu se putea abține să nu se gândească la faptul că la fel ar fi arătat și Jill când ar fi murit dacă ar fi existat cu adevărat. Nu era laudanum un derivat al opiumului? Cu siguranță că i-ar fi dat lui Jill ceva pentru durere.

— An?

— Sunt în regulă, a spus ea, scâncind din nou. Ce s-a întâmplat?

— Tocmai a sunat paznicul de la Southern Toilet Supply. A găsit un cadavru în baie.

— Poftim?

An icni, și își simți inima oprindu-se în loc din cauza șocului. Bruce îi explică ce se întâmplase, dar creierul lui An nu putea procesa informațiile pe care le primea astfel încât să aibă sens. Chiar și după ce se îmbrăcase, urcase în mașină, condusese până la Southern, le arătă ecusonul celor de la poliție și intră în baie, tot nu reuși să înțeleagă ce anume îi spusese Bruce.

Apoi văzu corpul întins al lui Unique Jones și, într-un final, înțelese.

Femeia zăcea cu fața în jos, rochia ridicată și picioarele depărtate. Dintre picioarele ei ieșea coada unui mop. Sângele se strânsese în jurul capului ei. Total nepotrivit, în baie mirosea a flori.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat An.

Legistul îi spuse ce bănuia.

— Aș spune că a fost lovită cu ăsta, a spus el, ridicând un săculeț de plastic pentru dovezile de la locul faptei.

An văzu un dispozitiv de împrospătare a aerului cu păr și sânge încleiat pe capătul său zdrobit.

— Era de aici, spuse Bruce, arătând spre dispozitivul de

fixare aflat pe perete. Aromă de lavandă.

Așa se explica mirosul.

— Lovitura i-a fost fatală, a explicat medicul legist.

— A fost violată?

Se lăsă în genunchi și își înclină capul pentru a privi între picioarele ei.

— Doar dacă are un penis de dimensiunea unei cozi de mop ar fi putut să o facă, remarcă el. Este tipic infractorilor sexuali. Nu sunt în stare să penetreze, așa că își pedepsesc victima, *apoi* se eliberează de tensiunile sexuale. E suficientă spermă aici ca să poți picta Domul Capitoliului.

An scutură din cap, încercând să scape de această imagine.

— Cine a găsit corpul?

— Paznicul, îi spuse Bruce. A adormit în cabina lui. Bruce își lipi degetul mare și arătătorul, le duse la gură și scoase un sunet ca de supt. Tipului îi place iarba. Ridică din umeri; jumătate dintre polițiști erau la fel. Oricum ar fi, s-a trezit, a văzut că mașina lui Jones este încă aici, a intrat și a găsit-o așa.

— Mai erau și alte mașini în parcare?

— A scos caseta înregistrată de camerele de supraveghere pentru noi, spuse Bruce. Singura mașină care a venit și a plecat a fost un Cadillac albastru. Făcu o pauză, pentru efect. Am verificat plăcuțele. Mașina este înregistrată pe numele de Evelyn Reed.

— La naiba! murmură An. Martin a promis că va sta departe de necazuri.

****

— Părea agitat în ziua în care a venit la muncă, a declarat Daryl Matheson în fața judecătorului. L-am întrebat despre sângele de pe **bara de protecție,** și a bătut în retragere.

— A sărit pe servietă, a afirmat Daria Gantry, după ce a jurat pe *Biblie* să spună adevărul, tot adevărul și numai adevărul. L-am întrebat ce face și mi-a spus să-mi văd de treabă.

— Ei bine, a început Norton Shaw, părând că nu face această declarație de bunăvoie. Martin se plângea mereu de Unique. Nu am dat atenție acestui aspect. Se plângea de multă lume.

— Mă speria, a recunoscut Gloria „Madam Glitter" Koslowski. I-am spus să plece. Nu doream să fiu singură cu el.

— Lui Unique îi era mereu teamă de el. O privea tot timpul, holbându-se la sânii ei și la restul lucrurilor. Renique, sora lui Unique, stătea nemișcată (avea și ea problemele ei – se pare că biserica unde lucra descoperise niște nereguli în contabilitate).

— Nu am știut ce să mă fac cu el! Era de nestăpânit! oftă Evelyn Reed.

Mai trebuie să spunem că ultimul cui în coșciugul lui Martin a fost bătut de propriile-i cuvinte. An găsise un reportofon în poșeta lui Unique, la un loc cu diferite alte lucruri pe care le sustrăsese de la birou. Înregistrările convorbirilor telefonice au arătat că dăduse câteva telefoane posturilor locale de televiziune, propunându-le să le vândă această poveste. Și ce poveste ar fi fost!

Pe casetă, vocea lui Unique părea precipitată, aproape entuziasmată.

— Ai plătit pentru sex? Ai fost la curve? Martin, exact asta a făcut și Ted Bundy!

— Da, a venit răspunsul lui Martin, pe un ton calm, încrezător. Sunt exact ca Ted Bundy.

Chiar și Max Jergens a părut convins când An a pus caseta în sala de judecată.

— În niciun caz, a spus când judecătorul l-a întrebat dacă vrea să pună întrebări martorului. Omule, ai auzit ce a spus?

În tot acest timp, Martin a stat nepăsător lângă avocatul său. Sau, cel puțin, părea să fie nepăsător – cum ți-ai fi putut da seama ce se petrecea în mintea bolnavă, încâlcită, a lui Martin Reed?

An a încercat să găsească o probă cât de mică în favoarea lui Martin. Fiecare întrebare pe care o punea însă părea că îl îngroapă și mai mult; colegii de muncă păreau să creadă că el

era ceva între Baby Huey[5] și Charles Manson[6]. Dacă mai adăugăm la asta și probele criminaliștilor – sperma lui Martin în interiorul lui Unique, saliva și sperma lui pe podeaua biroului și în pantoful său – nu prea mai avea ce face An în afară de a sta și de a aștepta ca judecătorul să bată cu ciocănelul său în masă. Și așa a și fost.

— Martin Harrison Reed Junior, te condamn la moarte prin injecție letală.

Moarte! Părea cam dur, dar poate că An făcuse o slăbiciune pentru Martin de-a lungul lunilor în care-l anchetase. Petrecuseră atât de multe ore împreună, și cu toate acestea simțea că îl cunoaște atât de puțin. El chiar încercase să învețe olandeză (ea nu avusese puterea să-i spună că familia ei era de fapt din Friesland – era suficient de grea olandeza; dialectul frizian probabil că l-ar fi adus în pragul sinuciderii). Chiar așa, dacă nu-l priveai sau îi vorbeai mai mult timp, părea un tip simpatic.

Desigur, colegii de muncă ai lui An observaseră că se poartă altfel. Bruce își dădu seama primul, observând că își călcase cămașa și se pieptănase. Când lucrezi cu un grup de detectivi, ai crede că unul dintre ei ar fi realizat că An avea grijă de ea doar când vorbea cu Martin Reed. Apoi, gândul că s-ar putea îndrăgosti de cineva care urma să fie condamnat în curând pentru crimă (cazul era simplu) era chiar absurd.

Se îndrăgostise de el? Ei bine – poate. An testase terenul mai întâi, să vadă cum s-ar simți. Își trimisese singură flori la birou (mamă, ce agitație a stârnit) și plecă mai devreme într-o vineri pentru a se pregăti de o „întâlnire” la cină. A avut parte de tachinări, zâmbete și a fost bătută ușor pe spate. O parte din ea suferea pentru că păreau să o fi uitat atât de ușor pe Jill, dar apoi Doug, șeful ei, o chemă în biroul său într-o zi și îi spuse:

— Știi, mă bucur că mergi mai departe. Jill ar fi vrut să fii fericită.

An simți că îi dau lacrimile.

— Deci, care este numele norocoasei? întrebase Doug pe un ton vioi.

— Mary, îi răspunsese, mângâindu-se pe gât, așa cum își imagina că făcea Jill. O cheamă Mary.

CAPITOLUL 5

Injecția letală a lui Martin, sau fii tare, inima mea

Martin se așeză la o masă din plastic în sala de vizite și privi cum mama lui era percheziționată. Continua să pălăvrăgească, în timp ce mâinile gardienilor o pipăiau și treceau bagheta de jur împrejurul corpului ei. Se pare că spusese ceva amuzant, căci toți gardienii au izbucnit în râs. Evelyn Reed era unul dintre cei mai simpatizați vizitatori ai închisorii. Ba nu, era una dintre cele mai simpatizate mame **din țară.** Apăruse la fiecare talk-show și în aproape fiecare ziar tipărit. Era o celebritate, o stea a scenei și a ecranului. Chiar și Asociația Voluntarelor în Spitale o implorase să se întoarcă.

Se iscă agitație în grupul vizitatorilor în timp ce Evie își făcea loc să ajungă la Martin. Câteva femei ridicară pumnii în aer pentru a-și arăta solidaritatea. Unele priveau mirate, în timp ce altele au profitat de această diversiune pentru a pasa drogurile pe care le ascunseseră în diferite orificii.

— Martin, strigă Evie, făcându-i cu mâna de parcă el nu o vedea. Cu siguranță că avea pasul mai ușor zilele acestea. Începuse să lucreze cu un antrenor personal după ce se văzuse la *Oprah* („De ce nu mi-ai spus că m-am îngrășat?”), și, cu ajutorul noului program de antrenament și cu al bucătarului său personal, reușise să piardă treisprezece kilograme. Dacă mai adăugăm operația plastică și Botox-ul, putem înțelege cum de o femeie de șaizeci și trei de ani arăta de vârsta lui Martin.

— Bună, mamă.

— Ah, de ce ești mereu atât de lugubru când vin să te vizitez? îl sfidă, scoțând un stilou și un blocnotes din geanta ei Prada. Ești o mare haimana.

— Sunt condamnat la moarte.

— Te rog, bombăni aceasta, iar el ar fi putut jura că ea

începuse să folosească accentul englezesc. Ar trebui să vezi cum mă bat pantofii la monturi. Ridică piciorul, astfel încât el să poată vedea tocul de zece centimetri al pantofilor săi marca Jimmy Choo. I-am purtat ieri la *Regis & Kelly* și în clipa în care am ieșit de pe scenă, eram gata să omor pe cineva. Ochii săi străluciră. La figurat vorbind, bineînțeles.

— Bineînțeles, spuse Martin.

Amândoi știau ce se întâmplase. Martin nu era prost – sau cel puțin nu era atât de prost pe cât îl credea mama lui. Își petrecuse întreaga viață citind romane polițiste și despre crime misterioase. Printr-un simplu proces de eliminare, își dăduse seama. Erau doar doi oameni care ar fi putut să comită aceste crime atroce, și Martin știa că nu *el* o făcuse.

— Acum, a spus Evie, în timp ce scria „Capitolul doisprezece" în capul paginii cu stiloul ei auriu. Editorul meu crede că ar trebui să vorbim puțin despre copilăria ta de după moartea tatălui tău. Încă te învinovățești pentru asta, corect? Părea plină de speranță. Martin dădu din cap. Cum a fost atunci când am venit acasă și te-am găsit îmbrăcat în lenjeria mea intimă?

— Asta nu s-a întâmplat niciodată! strigă el, îngrozit de faptul că ceilalți deținuți ar fi putut să-l audă. Nu poți scrie asta!

Un gardian apăru din senin.

— Dă-te înapoi, Martin.

Martin dădu din cap, împreunându-și mâinile pe sub masă. Aici, toți erau de partea mamei lui. Îi fraierise pe toți.

— Mamă, începu Martin, de ce nu le spui cum îmi cumpărai întotdeauna haine care îmi erau mereu prea mari, astfel încât să râdă de mine la școală?

Dădu din mână a lehamite, arătându-și manichiura perfectă.

— Toate mamele fac asta. Copiii cresc atât de repede încât nu poți ține pasul cu ei.

Gardianul patrula prin spatele lui Martin, aparent simțind nevoia de a o proteja pe Evelyn. Martin tăcea. Nu mai avea nimic de spus. Nu era de niciun folos să se certe, deoarece i-ar

fi spus că nu era vina ei că Martin nu creștea. Pantofii mult prea mari, pantalonii lăbărțați, lenjeria prea largă, cauza nenumăratelor glume proaste – toate acestea s-ar fi întors cumva împotriva lui Martin și s-ar fi trezit că îi spune din senin că e vina lui.

— Cum e cu bărbații? întrebă ea, pe un ton plăcut. Ai cunoscut pe cineva aici?

Martin o privea, ascultând pașii gardianului care patrula prin spatele lui.

— Ei bine, mă străduiesc, Martin. Chiar mă străduiesc. Vin să te vizitez, vorbesc cu tine. Încerc să aduc puțină fericire în viața ta… Așteptă să treacă gardianul, apoi se aplecă și șuieră: Ascultă, nemernic mic ce ești. Dacă nu îți place chiar deloc aici, spune-le adevărul. Asta vrei să faci? Cât de interesată ar mai putea fi de tine micuța doamnă detectiv dacă ar ști că ești doar un idiot care nu poate face rău nici măcar unei muște… și desigur că te iubesc, Martin. Nu aș putea să te urăsc. Urăsc crimele pe care le-ai făcut, dar vei fi întotdeauna fiul meu.

Martin suspină. Gardianul se întorsese. Așteptă ca acesta să plece.

— Spune-mi cum ai făcut-o, **murmură** el. Erai în pat când m-am întors de la salonul de masaj.

— Masaj? Ochii îi zvâcniră, în timp ce creierul îi trimitea mesaje să ridice sprâncenele, doar pentru a-i spune că Botox-ul îi paralizase nervul. Așa îți place s-o numești, băiete, masaj?

— Masturbare, oftă el.

Limbajul său devenise vulgar în închisoare, dar cu toate acestea, aici nu puteai vedea un bărbat care să scoată un șiș din rect, să-l înjunghie pe altul și apoi să spună: „La naiba, asta a fost o mișcare bună, amice!”

Evie era tăcută, buzele **i se curbaseră** într-un zâmbet strâmt, (deși, pe cuvânt, după operația estetică, totul era strâmt).Gardianul trecu mai departe, iar ea adăugă:

— Perne. Perne ai văzut.

Martin se aplecă înainte. Rareori vorbea despre asta și el voia acum să bată fierul cât e cald.

— Dar când am venit acasă de la muncă? întrebă el. Spuneai că te doare capul.

— Pe tatăl tău obișnuiam să-l fraieresc așa, spuse ea. Scot mașina din viteză și o scot din parcare.

— Cum ai făcut-o? șopti Martin, dornic să afle. Acesta era locul în care scenariul se bloca, în mintea lui. Înțelesese că mama condusese Cadillacul înapoi la Southern Toilet Supply, dar pentru nimic în lume nu putea să-și imagineze că cineva, în special Evie, era în stare să îi facă ceva lui Unique. Era mult prea impertinentă.

Evie oftă, răsucind între degete stiloul. Aruncă o privire spre gardian, care vorbea cu un alt deținut.

— Este vina ei că încă era acolo când am ajuns. Își încărca în mașină UrWay.

Martin țâțâi. Rechizitele din birou erau una; dezinfectantele de toaletă alta.

— Am rugat-o să mă conducă la toaletă. Sunt o femeie în vârstă. Am nevoie de ajutor câteodată. Făcu cu ochiul la ultima remarcă – un gest gratuit, simți Martin. Când am intrat, am scăpat „din greșeală” o bancnotă de douăzeci de dolari pe podea, și m-am făcut că nu observ. M-am îndreptat spre toaletă, și când s-a aplecat să o ridice, am lovit-o cu aparatul.

— Hmm, spuse Martin. Moartea adusă de FreshInator. Îi este caracteristic. Și mânerul mopului?

— Trebuia să pară sadic, Martin. Sexul vinde. În plus, cine ar fi crezut că făcuse sex cu tine? adăugă ea.

— M-a uimit și pe mine, recunoscu el. Dar cu Sandy cum a fost? Ce ți-a făcut?

— Cine crezi că a scris „dedicația” pe mașina ta?

Martin își încrucișă brațele pe piept.

— *Sandy* a fost?

— Nu, idiotule, eu am fost – dar a părut ceva ce ar fi făcut ea.

Avea dreptate. Sandy ar fi putut oricând exagera cu farsele.

— Eu doar… Evie dădu din cap. Martin, am vrut doar o

viață mai bună pentru noi. Am vrut ca tu să te ridici la înălțimea celorlalți. Am crezut că dacă scriu cuvântul ăla ai putea… scutură din cap, nemaiputând vorbi. Martin se întinse și o luă de mână. Habar n-ai cât de greu e să crești singură un copil. Simt că nu ți-am oferit lucrurile de care aveai nevoie. Spune-mi cu ce am greșit! Spune-mi cum să te vindec!

Martin își dădu seama că gardianul se întorsese. Îi dădu drumul la mână.

Evie puse mâna sub ochi și zâmbi spre gardian până ce acesta plecă.

— Am crezut că îți vei găsi perechea, se repezi la Martin. Am crezut că te voi convinge să *faci* ceva cu viața ta patetică, mizerabilă – dar *nuuuu,* n-ai făcut decât să te plângi. Oa, oa, cineva mi-a zgâriat mașina. Săracul de mine. Nimeni nu mă iubește. Dacă ai fi confruntat-o pe Sandy, n-am fi fost acum aici.

— Ai înnebunit? Să o confrunt cu ceva ce tu ai făcut?

— Poate ar fi înțeles că nu poate scăpa dacă te tachinează. Vorbi mai încet. Nu înțelegi, Martin.

Atacurile ei îl înțepau din ce în ce mai mult.

— Ce nu înțeleg?

— Ți-a trecut vreodată prin cap că îți făceam un serviciu? Nu a fost ușor s-o fac să se întâlnească cu mine. A trebuit să pretind că am găsit droguri în sertarul tău cu ciorapi.

— Droguri?

— Avea o problemă, ridică Evie din umeri.

— Serios? se încruntă Martin. Nu o bănuise niciodată pe Sandy că ia droguri.

— Nu asta este important, cedă Evie. Am făcut-o pentru noi, să avem o viață nouă. Când am izbit-o în cap, am făcut-o pentru tine. Am trecut peste ea de trei ori cu mașina ta, Martin. O dată pentru fiecare zece ani în care te-a umilit.

Ieșea la socoteală, dar totuși… Martin dădu din cap.

— N-a fost vorba despre mine. Voiai să se întâmple neapărat ceva rău ca să poți poza în victimă. Nu m-ai putut transforma în homosexual, așa că ai omorât pe cineva. *Două* cineva.

— Martin.

— În clipa în care am fost arestat, ai și telefonat la Fundația pentru Familiile și Prietenii Criminalilor Violenți.

— Fundația s-a purtat frumos cu mine și nu cred că ar trebui să vorbești astfel despre ei, **glumi** ea. Și, în plus, și *ție* ți-aș fi putut face ceva – **te-ai gândit vreodată la asta,** geniule? Te-aș fi putut otrăvi. Te-aș fi putut înjunghia. Nu așteptă răspunsul, care nu veni, căci nu avea ce răspuns să dea. Te-aș fi putut pocni în țeastă și să te fac handicapat sau aș fi putut trece peste picioarele tale cu mașina de tuns iarba. Era, în mod evident, exasperată. Nu înțelegi, Martin? Nu poți înțelege că așa e mai bine, deoarece *amândoi* avem o a doua șansă?

Martin ridică mâinile în aer.

— Renunț. Mă dau bătut.

— Care e problema ta? șopti ea, cu vocea sa răgușită. De ce nu poți pricepe lucrurile de bază?

— Ce lucruri de bază?

— E atât de rău să vrei să fii în preajma oamenilor? Să țină cineva la tine? Nu acesta este motivul pentru care continui să faci acele declarații false, ca An să vină iar și iar la tine să te interogheze?

Martin își încrucișă brațele pe piept, întorcând capul pentru a privi pe fereastră.

— Ți-e destul de bine aici, Martin. Poți citi întreaga zi. Muncești în biroul gardianului. Ceilalți băieți te respectă pentru prima dată în viață.

Avea dreptate cu ultima remarcă, trebuia să recunoască. Martin era condamnat la moarte. Oamenii nu se mai luau de el (după cum era de așteptat, nimeni nu dorise să facă sex cu el nici în pușcărie).

— Ți-ai găsit un loc al tău drăguț. Este mult mai mult decât ai fi avut dacă încă ai fi locuit cu mine, insistă Evie.

Scutură din cap, venindu-și în fire.

— Cred că e destul de evident cine profită. Avem televizoare și aici, mamă. Te-am văzut la *Entertainment Tonight* bând șampanie la vila lui George Clooney.

Își netezi fusta, culegând o scamă invizibilă.

— Nu sta aici și pretinde că nu profiți de situație.

— Eu cel puțin fac ceva folositor, insistă Martin.

Unele dintre crimele pe care le recunoscuse rămăseseră neelucidate de ani de zile. Citise în revista *People* că mama uneia dintre victime spusese, pe patul de moarte: „Cel puțin, acum știu." Putea fi Martin acuzat că nu a omorât-o și nu a violat-o pe fiica femeii? Era vina *lui* că nu comisese această crimă? Era vina lui că ar fi spus orice pentru a o face pe iubita sa Anther să vină iar și iar să îl vadă?

Da, aici e aici.

— Martin? Evie pocni din degete în fața lui. Își pusese la loc blocnotesul și stiloul. Trebuie să plec. Mă întâlnesc cu producătorii să discutăm despre filmul tău.

Martin se încruntă. Nu fusese de acord ca Philip Seymour Hoffman să aibă rolul principal.

— Ah, nu mai face fața asta. Phil e un tip de treabă. Se ridică, în timp ce spunea cu voce tare: Acum, dă-i mamei tale un sărut de la revedere.

Strânse buzele și le apropie întâi de un obraz, apoi de celălalt, destul de mult pentru a fi considerat un gest de afecțiune.

— Ne vedem luna viitoare. Ridică un deget spre el. Și să faci bine să ai niște povești interesante pentru mine. Fantezii negre. Gânduri de necontrolat. Ură nestăpânită. Înțelegi tu.

Martin își dădu ochii peste cap. Bob, unul dintre gardienii lui preferați, venea spre el. Martin ridică mâinile pentru a i se pune cătușele, dar acesta îi spuse:

— Ai un vizitator.

— An este aici? Martin simți cum inima îi bate mai tare. Nu mi-a spus că va veni.

— Au mai găsit un cadavru, spuse Bob. O prostituată de treizeci de ani, consumatoare de metamfetamină.

— Înțeleg, murmură Martin. Se specializase în recunoașterea crimelor cu prostituate – descoperise că acest gen de victime nu prea țineau legătura cu familiile lor, iar asta îi permitea lui Martin să fabrice cu ușurință o poveste.

Întrebă: A fost cea de pe Strada Madola?

— Abernathy, răspunse Bob. Ce ai crezut, omule?

Martin dădu din cap.

— Pur și simplu nu mă pot abține, Bob. Simt nevoia.

— Dar de ce cu funia?

Martin se chinui să găsească o explicație.

— Tatălui meu îi plăcea să facă noduri.

Bob suspină. Martin știa că lucra la o carte (era uimitor cât de mulți oameni doreau să devină scriitori). Însă de pe urma acestei relații profitau amândoi. Bob avea un scanner și îi plăcea să bârfească. Majoritatea detaliilor pe care le folosise Martin în mărturisirile lui le știa de la el.

— Să mergem.

Bob îl luă pe Martin de braț și îl scoase din cameră. În timp ce mergeau pe culoar spre camerele de interogatoriu, folosite la întrevederile între acuzați și avocații lor – și detectivi! – Martin simți cum i se accelerează pulsul. Când se deschise ușa și o văzu pe Anther stând la masă, i se tăie răsuflarea. Purta o rochie galben pai, iar părul îi era prins într-un coc sexy.

Martin observă rochia sa frumoasă și încercă să o impresioneze cu olandeza lui.

— *Het meisje draagt een geile jurk*!

Ea îl privi, iar el își simți pielea de pe față, în timp ce se întreba dacă mama sa îi lăsase urme de ruj pe obraz, fără să-l atingă.

— Ia loc, domnule Reed, spuse An.

El se așeză.

— Am găsit un cadavru.

— O prostituată, spuse Martin. Dependentă de metamfetamină.

— A fost îngropată pe…

— Strada Abernathy, continuă el. Ți-ai aranjat altfel părul?

Își atinse cocul.

— Am găsit o…

— Funie, spuse el. De ce trebuiau să treacă mereu prin

asta? Spune-mi cum ți-a mers azi.

— Azi? repetă ea, iar mâna îi căzu pe masă.

Martin dorea să se întindă și să o atingă, să îi cuprindă mâna într-a lui, dar singura dată când încercase, An îl amenințase că-i va administra electroșocuri.

Martin vorbi deschis – închisoarea îl făcuse nerușinat.

— Știi că te iubesc.

Chicoti, tristă.

— Dragostea nu plătește chiria.

— *Ik wil de hoer graag betalen,* se oferi, încântat de felul în care limba olandeză îi gâdila limba.

Oftă din nou.

— Domnule Reed…

— Ți-aș plăti chiria în fiecare zi! repetă el, de această dată în engleză (avea probleme cu timpurile verbelor în limba olandeză). Ah, An, trebuie să știi că te ador.

Se înroși ușor. Era un moment ciudat între ei. Apoi altul, și altul, așa că trecură cinci minute ciudate înainte de a întreba:

— Ai citit cartea pe care ți-am dat-o?

— A lui Danielle Steel? Lui Martin nu îi plăcuseră niciodată romanele siropoase, iar închisoarea nu prea era locul potrivit pentru a-și arăta latura feminină. Ei bine, normal că am citit-o. Știi că aș face orice îmi ceri.

— S-a căsătorit cu un deținut, știi?

Martin nu își amintea așa ceva din acțiunea cărții. O corectă, gentil:

— De fapt, Marie-Ange era deja căsătorită cu Contele de Beauchamp când îl bănuia că omorâse…

— Nu, domnule Reed. Danielle Steel, autoarea. S-a căsătorit cu un deținut. Cu doi, de fapt. An flutură din gene, evitându-i privirea. Danny Zugelder a fost primul, și a doua zi după ce a divorțat de el, s-a căsătorit cu William George Toth.

— Ei bine, e destul de ciudat, spuse Martin, întrebând-se cum ar fi putut Steel cunoaște criminalii, înainte de toate. Sunt sigur că mama sa nu era de acord.

— Poate că era, spuse An, mângâindu-și părul de la ceafă. Poate că mama ei a spus ceva de genul: Vreau doar să fii

fericită.

Martin o auzise pe mama lui spunând această propoziție destul de des, dar din experiența lui, știa că asta însemna „Fă ce-ți spun eu, fătălău retardat ce ești."

— Îmi imaginez că mama sa probabil era fericită să audă că fiica ei era îndrăgostită, spuse An.

— Îmi imaginez, a răspuns Martin, deși nu crezu nicio clipă asta. Cu siguranță că nu l-ar fi deranjat ca Evie să se încurce cu un criminal maniac, dar dacă ar fi fost cineva la care chiar ținea – Anther, de exemplu – ar fi avut cu siguranță ceva de spus…

Martin își drese glasul, îndreptându-și salopeta de pușcăriaș.

— S-a căsătorit, spui?

Și dădu din cap, uitându-se din nou prin dosarele ei. Văzu o fotografie cu o femeie decapitată, îmbrăcată într-un pardesiu și imediat își mută privirea. (Fotografiile de la locul crimelor erau partea cea mai neplăcută.)

— Cum se face asta, mă întreb? spuse Martin.

— Ei bine, presupun că preotul închisorii a oficiat ceremonia.

— Probabil, aprobă Martin, și își imagină scena. An ar fi arătat minunat în rochie albă. Poate ar putea primi niște orez de la bucătărie – sau mai bine, poate ar aduce An de acasă. Hispanicii care lucrau la bucătărie erau foarte zgârciți, după părerea lui Martin. Doamne ferește să mai ceri o chiflă în plus. Își imagină că dacă va cere orez va da naștere unei revolte.

— Martin?

Lăsă cuvântul să atârne între ei câteva secunde. Rareori, An îi spunea pe nume, și Martin savura fiecare astfel de moment de parcă ar fi fost unul extrem de prețios. Pentru că așa și era. Pentru că, oricât de josnică și de plină de ură ar fi fost mama lui, avea dreptate într-o privință: viața pe care o ducea Martin în pușcărie era mult mai bună decât cea pe care o dusese pe când trăiau sub același acoperiș. Era un criminal, lucru care îi adusese ceva respect. Avea cărțile lui. Avea o slujbă. Și acum… era posibil? I se împlinise visul… chiar o

avea pe Anther?

— Nu voi ieși niciodată de aici, i-a reamintit Martin.

Ea privea în jos, dar cu toate acestea o văzu zâmbind.

— Știu.

— Chiar dacă îmi vor comuta sentința, niciodată nu…

— Știu, a repetat ea, privindu-l. Nu vei mai fi liber niciodată. Nu mă vei mai putea atinge sau să fii cu mine sau… vocea îi scăzu în intensitate. Nu ne putem căsători, Martin. Nu oficial.

— Da. Își dăduse și el seama. An era detectiv, iar Martin era un condamnat pentru o crimă triplă (sau va fi, în curând. Mai avea un proces în primăvară – probele nu erau în favoarea lui). Erau ca pisica și câinele, uleiul și apa, noaptea și ziua. Erau prea multe lucruri care le stăteau în cale; chiar și orezul era un coșmar logistic.

Vocea lui An era delicată, ritmată.

— Nimeni nu trebuie să afle despre noi, Martin. Vei fi ca o plăsmuire a imaginației mele.

Se coloră din nou la față, iar această roșeață plăcută făcu eczema din jurul nărilor să dispară.

— Înțelegi ce spun, Martin? întrebă An. Înțelegi ce vreau să spun?

— *Ja,* răspunse el.

Și era adevărat. Într-un final, Martin a înțeles.

Martin Reed a decis, cu multă vreme în urmă, că nu s-a născut în corpul potrivit. Deseori, se întreba ce soartă ar fi avut dacă acea masă amorfă care se holbă la el din prima lui fotografie făcută la maternitate ar fi dat dovadă de vreun pic de potențial. Dar nu, era evident că n-a fost să fie. Fotografia bebelușului Martin, zbătându-se prin aer că o focă umflată, umed, cu buzele roz depărtate, cu bărbia atârnându-i încă de pe atunci, și – probabil cel mai rău dintre toate – cuvintele „îngerașul mamei" care tronau deasupra capului său chel, cenușiu, îl vor bântui pentru tot restul vieții.

La treizeci și șase de ani, Martin Reed încă locuiește cu mama sa, care nu pierde niciun prilej pentru a-l scoate din minți. Locuiește în același orășel în care s-a născut, lucrează de șaisprezece ani pe același post de contabil-șef la Southern Toilet Supply, alături de colegii de școală, care îl tratează la fel ca în copilărie.

Este veșnicul neadaptat și duce o viață anostă, dar acest lucru este pe cale să se schimbe… în rău, când problemele încep să se strângă în jurul său.

Într-un final, Martin descoperă soluția salvatoare. Sau nu?

Martin Reed a decis, cu multă vreme în urmă, că nu s-a născut în corpul potrivit. Deseori, se întreba ce soartă ar fi avut dacă acea masă amorfă care se holbă la el din prima lui fotografie făcută la maternitate ar fi dat dovadă de vreun pic de potențial. Dar nu, era evident că n-a fost să fie. Fotografia bebeluşului Martin, zbătându-se prin aer că o focă umflată, umed, cu buzele roz depărtate, cu bărbia atârnându-i încă de pe atunci, şi - probabil cel mai rău dintre toate - cuvintele „îngeraşul mamei" care tronau deasupra capului său chel, cenuşiu, îl vor bântui pentru tot restul vieții.

La treizeci şi şase de ani, Martin Reed încă locuieşte cu mama sa, care nu pierde niciun prilej pentru a-l scoate din minți. Locuieşte în acelaşi orăşel în care s-a născut, lucrează de şaisprezece ani pe acelaşi post de contabil-şef la Southern Toilet Supply, alături de colegii de şcoală, care îl tratează la fel ca în copilărie.

Este veşnicul neadaptat şi duce o viață anostă, dar acest lucru este pe cale să se schimbe... în rău, când problemele încep să se strângă în jurul său.

Într-un final, Martin descoperă soluția salvatoare. Sau nu?

HARDCOVER
&
PAPERBACK

www.H-P.ro

ISBN - 978-606-92919-3-1

virtual project

{1} în original, *fish* (pește) (n.tr)
{2} sclipici (n.tr)
{3} Center for Disease Control (n.tr.)
{4} Food and Drug Administration (n.tr.)
{5} Personaj din desene animate (n.tr.)
{6} Criminal american (n.tr.)